

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudcem Mgr. Vladimírem Koutným ve věci

žalobkyně: **Suverénní řád Maltézských rytířů - České velkopřevorství**, IČO 00569623
sídlem Velkopřevorské náměstí 485/4, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Krechlerem
sídlem Dušní 906/8, 110 00 Praha 1

proti

žalovaným: 1. **Ing. D. J.**, narozený XXX
bytem XXX
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Tichým
sídlem Šaldova 217/7, 400 01 Ústí nad Labem
2. **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČO 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupený advokátem Mgr. Martinem Bělinou
sídlem Pobřežní 370/4, 186 00 Praha 8 - Karlín

o určení vlastnického práva státu podle § 18 odst. 1 zák. č. 428/2012 sb.

takto:

- I. **Určuje se**, že žalovaná 2) Česká republika – Státní pozemkový úřad je vlastníkem těchto pozemků:
- a) pozemku parc. č. XXX – trvalý travní porost, v obci XXX, katastrální území XXX,
 - b) pozemku parc. č. XXX – ostatní plocha, jiná plocha, v obci XXX, katastrální území XXX,

- c) pozemku parc. č. XXX – orná půda, v obci XXX, katastrální území XXX, vzniklého oddělením z pozemku parc. č. XXX geometrickým plánem pro rozdělení pozemků č. XXX vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. XXX a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, který tvoří nedílnou součást tohoto rozsudku.
- II. Žalobkyni se náhrada nákladů řízení vůči žalovanému 1) **nepřiznává.**
- III. Žalovaná 2) je **povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši **45.042,25 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.
- IV. Žalovaná 2) je **povinna** zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále náhradu nákladů řízení ve výši **65.675 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Bruntále.
- V. Žalovaný 1) Ing. D. J. je **povinen** zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále soudní poplatek ve výši **3.750 Kč**, a to do tří dnů po právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Bruntále.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně jako právní nástupce církevního subjektu „XXX“ se žalobou podanou dne 17. 12. 2013, ve znění dalších doplnění žaloby, domáhala určení vlastnického práva České republiky k nemovitostem specifikovaným ve výroku I. tohoto rozhodnutí v katastrálním území XXX ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen zákon č. 428/2012 Sb.). Dále žalobkyně tvrdila, že z původního majetku žalobkyně byly přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 428/2012 Sb. v rozporu s ustanovením § 29 z. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále zákon o půdě) převedeny z majetku státu do vlastnictví žalovaného
- 1) předmětné pozemky, a to kupní smlouvou uzavřenou mezi Pozemkovým fondem ČR a právním předchůdcem žalovaného 1) dne 30. 10. 2006. S přihlédnutím k ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. v případě, že došlo k převodu majetku v rozporu s § 29 zákona o půdě, jedná se o absolutně neplatný právní úkon pro rozpor se zákonem a za této situace je nadále vlastníkem předmětných pozemků Česká republika. Svou aktivní legitimaci ve sporu žalobkyně dovozuje ze zápisů v Zemských deskách opavských vedených pro katastrální území XXX, číslo knihovni vložky XXX, kde vlastníkem předmětných pozemků ke dni 25. 2. 1948 byl označován Řád Maltézských rytířů či Mezinárodní suverénní řád Maltézských rytířů. Žalobkyně má současně za to, že byla na její straně splněna i další z podmínek zahrnutých v § 3 v návaznosti na § 5 zákona č. 428/2012 Sb., kdy osobou oprávněnou může být určitý subjekt pouze za situace, že utrpěl majetkovou křivdu nejen v rozhodném období (od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990), ale současně i v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5 citovaného zákona. Žalobkyně tvrdila, že k odnětí předmětných pozemků žalobkyni došlo v souladu s § 5 písm. a) zákona č. 428/2012 Sb., tedy bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy. Žalobkyně v rámci svých vyjádření popřela tvrzení žalovaných, že předmětné pozemky byly odnaty žalobkyni na základě tzv. Benešových dekretů, tedy zákonů účinných před rozhodným obdobím. Ve svém podání ze dne 24. 3. 2016 žalobkyně doplnila svou žalobu o vyjádření k otázce dobré víry při nabytí vlastnického práva k předmětným nemovitostem žalovaným 1). Konstatovala, že dobrou víru žalovaného 1) nelze dovozovat pouze z prohlášení učiněného Pozemkovým fondem ČR v předmětné kupní smlouvě. Žalobkyně má za to, že právní předchůdce žalovaného 1) se nemohl v době převodu vlastnictví k pozemkům spoléhat na prohlášení a ujištění Pozemkového fondu ČR ani na přezkoumání předmětné kupní smlouvy v rámci řízení o povolení vkladu vlastnického práva, neboť již od devadesátých let bylo obecně

známo, že dochází k porušování blokačních paragrafů restitučních zákonů a katastrální úřady se v souvislosti s povolením vkladu práva vlastnického nezabývaly porušováním těchto blokačních paragrafů, stejně jako obsah smlouvy z tohoto pohledu nepřezkoumávaly. Žalobkyně má za to, že v praxi běžně dochází ze strany katastrálních úřadů k povolování vkladů práv z absolutně či relativně neplatných smluv, přičemž soudy při posuzování platnosti smluv nejsou rozhodnutími katastrálních úřadů vázány. Žalobkyně má za to, že až do vydání z. č. 428/2012 Sb. se církev a náboženské společnosti nemohly domáhat ochrany proti nezákonným porušením blokačních paragrafů restitučních zákonů a pouze § 18 odst. 1 citovaného zákona je jedinou možnou nápravou těchto nezákonných porušení.

2. Žalovaný 1) se k žalobě vyjádřil tak, že navrhl zamítnutí žaloby, když žalobkyně není osobou aktivně legitimovanou domáhat se požadovaného určení ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 428/2012 Sb., neboť není dána právní kontinuita vlastníka nemovitostí vedeného v Zemských deskách opavských pro katastrální území XXX, číslo knihovní vložky XXX a žalobkyně. Dále žalovaný 1) argumentoval tím, že vlastnictví žalobkyně již bylo dotčeno rozhodnutím Státního pozemkového úřadu ze dne 29. 1. 1926, č. j. 181.844/25-I/2 a ze dne 10. 9. 1925, č. j. 108.371/25-I/2, a pokud následně byly nemovitosti propuštěny ze záboru, ovšem toto rozhodnutí bylo zrušeno a o záboru rozhodnuto jinak, tak se neobnovilo vlastnické právo žalobkyně. Dále žalovaný 1) argumentoval tím, že předmětné pozemky nabyt od Pozemkového fondu ČR do svého vlastnictví na základě kupní smlouvy ze dne 30. 10. 2006, tedy nepochybně v dobré víře, že právo prodávajícího není ničím omezeno. Prodávajícím byla státní instituce, u které se nedal předpokládat podvodný úmysl či právní pochybení. Žalovanému 1) nemohlo být známo, že převáděné nemovitosti jsou blokovány § 29 zákona č. 229/1991 Sb. Žalovaný 1) je toho názoru, že jeho vlastnické právo ke sporným nemovitostem je chráněno i za situace, kdy nabytí těchto nemovitostí ze strany žalovaného 2) je považováno za protiprávní. Účinky nápravy protiprávního stavu nabytí nemovitostí žalovaným 2) existují pouze mezi žalobkyní a žalovaným 2). Žalovaný 1) má za to, že vlastnické právo k předmětným nemovitostem požívá ochrany dle čl. 11 Listiny základních práv a svobod, přičemž v tomto směru odkázal na odůvodnění Nálezu Ústavního soudu ČR č. j. II. ÚS 165/11 ze dne 11. 5. 2011.
3. Žalovaná 2) se k žalobě vyjádřila tak, že navrhla zamítnutí žaloby, když žalobkyně není osobou aktivně legitimovanou domáhat se požadovaného určení ve smyslu ustanovení § 18 zákona č. 428/2012 Sb., když žalobkyně dostatečně netvrdila a neprokázala, že je skutečně subjektem, který byl vlastníkem předmětných nemovitostí resp. jeho právním nástupcem. Jedná se přitom o podmínku, jejíž splnění je povinná prokázat žalobkyně. Žalovaná 2) nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že v celé historii byl jeden řád Maltézských rytířů a žalobkyně je totožná se subjektem s různými jmény uvedenými v historických dokladech. Z knihovní vložky č. XXX Zemských desek opavských vyplývá, že jako vlastník předmětných pozemků je vedená osoba označena jako den XXX, dále pak jako XXX a od roku 1940 jako XXX. Žalovaná 2) namítá, že nebyla prokázána identita tehdy zapsaného subjektu a současné žalobkyně. Žalovaná 2) dále namítala skutečnost, že by žalobkyně splňovala podmínky § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi (dále jen zákona o majetkovém vyrovnání), když jí měly být bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb. o revisi první pozemkové reformy odňaty předmětné pozemky v katastrálním území XXX. Žalovaná 2) argumentovala důvod pro zamítnutí žaloby tím, že Československý stát nabyt předmětné nemovitosti konfiskací předmětných pozemků na základě dekretů prezidenta republiky č. 108/1945 a č. 12/1945. Žalovaná 2) v průběhu řízení předložila vyhlášky Okresního národního výboru v České Lípě ze dne 27. 9. 1945, ze dne 11. 10. 1945 a ze dne 5. 4. 1948. Žalovaná 2) se domnívala, že vydáním i jediné konfiskační vyhlášky na majetek subjektu přitom došlo ke zkonfiskování veškerého majetku takové osoby. Konfiskační vyhláška působila in personam a znamenala úspěšnou konfiskaci celého majetku příslušné osoby. Na platnost uvedených vyhlášek nemá vliv ani

rozhodnutí Zemského národního výboru, Expozitivity v Moravské Ostravě, kterým byla vyhláška Okresního národního výboru v Opavě ze dne 27. 9. 1945 zrušena. Dle názoru žalované 2) rozhodnutí o zrušení konfiskace bylo vydáno Zemským národním výborem, jakožto věcně nepříslušným orgánem, proto je toto rozhodnutí nicotné. V tomto směru se žalovaná 2) odvolává na nálezh Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 1945, sp. zn. 224/46 v jiné věci, kde bylo vysloveno, že v pochybných případech rozhoduje Ministerstvo zemědělství po dohodě s Ministerstvem vnitra. V neposlední řadě žalovaná 2) požadovala, aby soud při svém rozhodování sporné věci zvážil okolnosti dobré víry žalovaných při převodu předmětných nemovitostí ze žalované 2) na právního předchůdce žalovaného 1).

4. Usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 4. 9. 2018, č. j. 15 C 275/2013-438, které nabylo právní moci dne 10. 9. 2018, byla připuštěna změna žaloby ze dne 29. 3. 2018, kterou se žalobkyně domáhala určení, že Česká republika je vlastníkem těchto pozemků: a) pozemku parc. č. XXX – trvalý travní porost, v obci XXX, katastrální území XXX, b) pozemku parc. č. XXX – ostatní plocha, jiná plocha, v obci XXX, katastrální území XXX, c) pozemku parc. č. XXX – orná půda, v obci XXX, katastrální území XXX, vzniklého oddělením z pozemku parc. č. XXX geometrickým plánem pro rozdělení pozemků č. XXX vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. XXX a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, který tvoří nedílnou součást rozsudku, d) pozemku parc. č. XXX – orná půda, v obci XXX, katastrální území XXX, vzniklého oddělením z pozemku parc. č. XXX geometrickým plánem pro rozdělení pozemků č. XXX vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. XXX a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, který tvoří nedílnou součást rozsudku.
5. Usnesením Okresního soudu v Bruntále vyhlášeným u jednání soudu dne 3. 12. 2018, sp. zn. 15 C 275/2013, které nabylo právní moci dne 3. 12. 2018, bylo řízení ohledně nároku žalobkyně, aby bylo určeno, že žalovaná č. 2 Česká republika – Státní pozemkový úřad je vlastníkem pozemku parc. č. XXX – orná půda, v obci XXX, katastrální území XXX, vzniklého oddělením z pozemku parc. č. XXX geometrickým plánem pro rozdělení pozemků č. XXX vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. XXX a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, zastaveno.
6. Soud dovedl v souladu s ustanovením § 80 občanského soudního řádu (dále jen o. s. ř.), že žalobkyně uplatňující žalobou nárok na určení vlastnictví k předmětným nemovitostem pro žalovanou 2), má naléhavý právní zájem na požadovaném určení, jež vyplývá ze samotného ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 428/2012 Sb. o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, neboť přímo toto zákonné ustanovení odkazuje oprávněnou osobu na podání žaloby o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob, a to v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
7. Soud provedl hodnocení důkazů v souladu s ustanovením § 132 o. s. ř. s přihlédnutím k ustálené judikatuře, a to rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. 33 Odo 579/2005, kdy hodnocením důkazů se rozumí myšlenková činnost soudu, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti, hodnota pravdivosti, popřípadě věrohodnosti. Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti (důležitosti) soud určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou použitelné pro zjištění skutkového stavu a v jakém

rozsahu, popřípadě v jakém směru). Při hodnocení důkazů po stránce jejich zákonnosti zkoumá soud, zda důkazy byly získány (opatřeny) a provedeny způsobem odpovídajícím zákonu nebo zda v tomto směru vykazují vady (zda jde o důkazy zákonné nebo nezákonné); k důkazům, které byly získány nebo provedeny v rozporu s obecně závaznými právními předpisy, soud nepřihlédne. Hodnocením důkazů z hlediska jejich pravdivosti soud dochází k závěru, které skutečnosti, o nichž důkazy (pro rozhodnutí významné a zákonné) podávají zprávu, lze považovat za pravdivé (dokázané) a které nikoli. Vyhodnocení důkazů z hlediska pravdivosti předpokládá též posouzení věrohodnosti důkazem poskytované zprávy podle druhu důkazního prostředku a způsobu, jakým se podle zákona provádí.

8. Soud ke zjištění skutkového stavu provedl k důkazu výpis z rejstříku evidovaných právnických osob, výpis z rejstříku registrovaných církví a náboženských společností, výpis z katastru nemovitostí LV č. XXX, předžalobní výzvu žalovanému 1) s doručenkou, porovnání parcel ze dne 22. 10. 2013, fotokopii z pozemkové knihy z knihovní vložky č. XXX pro k. ú. XXX, usnesení ze dne 16. 6. 1948, kupní smlouvu č. 1058730626 ze dne 30. 10. 2006, návrh na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí ze dne 20. 11. 2006, revizní rozhodnutí Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 18. 5. 1948, rozhodnutí Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 23. 3. 1949, prohlášení o vlastnickém právu ze dne 30. 10. 2006, oznámení o zamýšleném převodu ze dne 7. 2. 2001, přehled o prověření pozemku parc. č. XXX, žádost Pozemkového fondu ČR o sdělení ze dne 1. 12. 2000 k parc. č. XXX, přehled o prověření pozemku parc. č. XXX, žádost Pozemkového fondu ČR o sdělení ze dne 1. 12. 2000 k parc. č. XXX, přehled o prověření pozemku parc. č. XXX, žádost Pozemkového fondu ČR o sdělení ze dne 1. 12. 2000 k parc. č. XXX, údaje dřívější pozemkové evidence a katastru nemovitostí, porovnání parcel, katastrální mapy, přílohy k soupisu pozemkového majetku podléhajícího revisi ze dne 14. 1. 1948, rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 1922 č. j. 13781/22, potvrzení totožnosti subjektů č. 65/2013 ze dne 10. 5. 2013, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 26. 4. 2015 č. j. SPU 188022/2015/UM, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 26. 4. 2015 č. j. SPU 191547/2015/NM, geometrický plán, rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ze dne 3. 2. 2015 č. j. SPU 403416/2014/UM, vyhlášku ONV v České Lípě z 5. 4. 1948, vyhlášku ONV v České Lípě z 11. 10. 1945, vyhlášku ONV v Opavě z 27. 9. 1945, přílohu nazvanou ČBK k dobrovol. omezení v případech neopráv. převodů z 9. 12. 2015 a Penězi a majetkem víru a pravdu nahrazovat nechceme ze 4. 7. 2014, usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 č. j. 29 C 388/2013-141 z 21. 8. 2014, výměr Zemského národního výboru z 13. 5. 1946, dokument Ministerstva zemědělství v Praze z 23. 4. 1947, usnesení Okresního soudu civilního v Praze č. j. Nc L 740/49 z 12. 8. 1949, listinu Okresního národního výboru v České Lípě z 28. 6. 1983, článek Nákup se skrytou nejistotou, otevřený dopis předsedovi katastrálního úřadu, darovací smlouvu z 21. 10. 1985, zprávu Ministerstva kultury z 18. 10. 1985, sdělení Národního archivu z 6. 6. 1959, smlouvu darovací ze 17. 2. 1959, opis Zemského národního výboru v Praze z 28. 8. 1945, výslech znalce Ing. Štefana Mikuláška, znalecký posudek ze dne 11. 7. 2017 č. 1/2017, geometrický plán, vyhlášku č. IV – 324/45 ze dne 27. 9. 1945, žádost na uvolnění řádového majetku ze dne 12. května 1945, vyhlášku č. j. 14735, vyhlášku č. 14735 ze dne 11. října 1945, vyhlášku č. j. 31146/46 ze dne 5. dubna 1948, rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 4Co 82/2016-249 ze dne 18. května 2017.
9. Z provedeného dokazování vzal soud za prokázaný níže popsáný skutkový stav věci: Suverénní řád Maltézských rytířů – České velkopřevorství je církevní právnickou osobou založenou podle předpisů kanonického práva katolické církve. Tato její právní subjektivita nebyla v historii nikdy porušena. Ministerstvo kultury České republiky pak uvedlo, že žalobkyně je právnickou osobou, která vyvíjí činnost v České republice na základě vnitřních předpisů římskokatolické církve a je právní nástupcem subjektů vystupujících pod různými názvy, a to i pod názvem „XXX“, dále pak jako „XXX“ a od roku 1940 jako „XXX“ (důkaz: výpis z rejstříku evidovaných

právnických osob Ministerstvem kultury ke dni 11. 12. 2013, potvrzení Konference vyšších představených mužských řeholí v ČR ze dne 10. 5. 2013).

10. Z kopie Zemských desek olomouckých, knihovní vložky č. XXX, porovnání parcel dřívější pozemkové evidence a parcelami katastru nemovitostí provedena Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, katastrální pracoviště Krnov ze dne 7. 11. 2013 a ze dne 10. 10. 2002 bylo soudem zjištěno, že původní pozemky byly zapsány v Zemských deskách olomouckých pro katastrální území XXX, číslo knihovní vložky XXX. Vlastníkem původního pozemku PK XXX, XXX a XXX ke dni 25. 2. 1948 byl řád, který byl označován jako XXX, Řád Maltézských rytířů či Mezinárodní suverénní řád Maltézských rytířů.
11. Ze znaleckého posudku ze dne 11. 7. 2017 č. 1/2017 vypracovaného Ing. Štefanem Mikuláškem, znalcem z oboru geodzie a kartografie vyplývá, že pozemek parc. č. XXX – trvalý travní porost, v obci XXX, katastrální území XXX pozemek parc. č. XXX – ostatní plocha, jiná plocha, v obci XXX, katastrální území XXX jsou oddělené části původního pozemku XXX zapsaného v Zemských deskách olomouckých pro katastrální území XXX, číslo knihovní vložky XXX. Dále znalecký posudek určil hranice původního pozemku XXX a XXX zapsaného v Zemských deskách olomouckých pro katastrální území XXX, číslo knihovní vložky XXX.
12. Z geometrického plánu pro rozdělení pozemků č. 189-171/2018 vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. 1/2018 a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, vyplývá geometrické zobrazení pozemků: a) pozemku parc. č. XXX – trvalý travní porost, v obci XXX, katastrální území XXX, b) pozemku parc. č. XXX – ostatní plocha, jiná plocha, v obci XXX, katastrální území XXX, c) pozemku parc. č. XXX – orná půda, v obci XXX, katastrální území XXX, v rozsahu původních pozemků parc. č. XXX, č. XXX a č. XXX zapsaných v Zemských deskách opavských pro katastrální území XXX č. vložky XXX.
13. Z výpisu z katastru nemovitostí, z pozemkové knihy a srovnávacího sestavení parcel vyplývá, že současným vlastníkem nemovitostí - pozemků vymezených geometrickým plánem pro rozdělení pozemků ze dne 11. 7. 2017 č. 1/2017, a to a) pozemku parc. č. XXX – trvalý travní porost, v obci XXX, katastrální území XXX, b) pozemku parc. č. XXX – ostatní plocha, jiná plocha, v obci XXX, katastrální území XXX, c) pozemku parc. č. XXX – orná půda je žalovaný 1).
14. Z kupní smlouvy ze dne 30. 10. 2006, kterou uzavřel Pozemkový fond ČR jako prodávající s I. J. jako kupujícím vyplývá uzavření kupní smlouvy dne 30. 10. 2006 ohledně pozemku parc. č. XXX, parc. č. XXX, parc. č. XXX, parc. č. XXX, parc. č. XXX v k. ú. XXX, na jejímž základě byl proveden převod výše uvedených pozemků z vlastnictví České republiky. Právní účinky vkladu vlastnického práva vznikly dne 21. 11. 2006. Současným vlastníkem předmětných nemovitostí, tedy pozemkových parcel a staveb na nich umístěných tak, jak je označila žalobkyně, je ke dni podání žaloby a ke dni rozhodování soudu žalovaný 1), tj. právní nástupce I. J. (dle usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 2. 11. 2016, č. j. 66 D 674/2016-371 ve znění opravného usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 9. 11. 2016, č. j. 66 D 674/2016-430).
15. Z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 26. 4. 2015, č. j. SPU 191547/2015/NM bylo soudem zjištěno, že Státní pozemkový úřad, Krajský pozemkový úřad pro Moravskoslezský kraj, dále též jen „SPÚ“, jako věcně a místně příslušný správní orgán dle § 2 odst. 4, § 22 odst. 9 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů a dle § 10 a 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů v souladu se zněním

§ 2 písm. b), § 3 písm. b), § 4 písm. a), § 5 písm. a) zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi (dále jen zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi) vydává oprávněné osobě Suverénnímu řádu Maltézských rytířů – Českému velkopřevorství tyto zemědělské nemovitosti v katastrálním území XXX a obci XXX, okres Bruntál: parcela č. XXX – orná půda o výměře 92 m², parcela č. XXX – trvalý travní porost o výměře 1.037 m², parcela č. XXX – trvalý travní porost o výměře 3.926 m², parcela č. XXX – trvalý travní porost o výměře 24.247 m², parcela č. XXX – orná půda o výměře 1.426 m². Uvedené parcely vznikly na základě geometrických plánů fy Ing. Milan LYČKA – LYGED Ostrava č. 264-844/2013, č. 265-845/2013 a 266-846/2013 ze dne 18. 11. 2013, odsouhlasených Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrálním pracovištěm Krnov dne 28. 11. 2013. Tyto geometrické plány jsou součástí tohoto rozhodnutí. Vydávané nemovitosti jsou zapsány na LV XXX pro obec XXX a katastrální území XXX, okres Bruntál. Účastníky řízení jsou dle ust. § 9 odst. 6 zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi: Suverénní řád Maltézských rytířů – České velkopřevorství, IČO 00569623, se sídlem Velkopřevorské náměstí 485/4, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, jako oprávněná osoba, Česká republika – Státní pozemkový úřad, IČO 01312774, se sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3, jako povinná osoba. Na základě tohoto rozhodnutí zapíše se nemovitosti uvedené ve výroku do vlastnictví oprávněné osoby Suverénního řádu Maltézských rytířů – České velkopřevorství, IČO 00569623, Velkopřevorské náměstí 485/4, 118 00 Praha 1 - Malá Strana. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se uvádí, že *jako doklad o vlastnictví SRMR byl předložen ověřený opis knihovní vložky zemských desek č. XXX pro katastrální území XXX, XXX, XXX a XXX. Posledním knihovním vlastníkem před přechodem majetku na stát je podle zápisu z r. 1940 M. R. O.*

16. *Podle potvrzení Konference vyšších představených mužských řeholí v České republice je Suverénní řád Maltézských rytířů – České velkopřevorství totožným subjektem s různými jmény na historických dokladech, zapsaných v kn. vl. č. XXX zemských desek, mezi jinými i XXX. Z výpisu rejstříku evidence právnických osob Ministerstva kultury je pod číslem evidenčním 8/2-16/1994 veden Suverénní řád Maltézských rytířů - České velkopřevorství, zřizovatel církev římskokatolická. Právnická osoba existovala k 25. 2. 1948 a její právní kontinuita nebyla po tomto datu přerušena. Správní orgán nemá pochyb o vlastníkově zemědělských nemovitostí ke dni 25. 2. 1948. Správní orgán dohledal a prověřil tyto listiny:*

- Soupis pozemkového majetku, který podléhal soupisu podle § 3 zák. 142/1947 Sb. předkládaný Ministerstvu zemědělství (dále jen MZe) z 14. 1. 1948. Tento soupis byl proveden JUDr. Karlem Lohrem, právním zástupcem vlastníka SRMR. Jednalo se o majetek Komendy řádu XXX, XXX, XXX, XXX o celkové výměře 1.134,2544 ha, podle stavu ke dni 12. 8. 1947.

- Dopis – oznámení – MZe, č. j. 24.502/IX-R12/1948 ze dne 15. 5. 1948, adresovaný JUDr. Karlu Lohrovi jako právnímu zástupci SRMR, ze kterého je zřejmé, že majetek tohoto řádu podléhal již revizi podle zák. č. 215/1919 Sb. (záborového zákona) o první pozemkové reformě. Byl však podle záborového zákona propuštěn a ponechán ve vlastnictví majitele. V souladu se zákonem 142/1947 Sb. o revizi první pozemkové reformy se opět tyto nemovitosti stávají zabranými a podléhají revizi podle výše uvedeného zákona. Důvodem pro zabránění majetku byl nedostatek půdy pro hospodaření rolníků a uchazečů o příděl a zejména soustředění majetku v rukou jednotlivce.

- Dne 31. 5. 1948 vydalo MZe pod č. j. 60.573/48-IX/R-31 knihovní žádost, podanou Krajskému soudu civilnímu (zemské desky) v Opavě, Moravskoslezsko, ve které oznamuje SRMR (komendy řádu) v Praze III., právně zastoupenému JUDr. Karlem Lohrem, převzetí nemovitostí podle zák. č. 142/1947 Sb. a zák. č. 329/1920 Sb. ve znění zák. č. 220/1922 Sb. Dále MZe oznámilo, že na základě usnesení revizní komise zřízené podle výše citovaných zákonů převezme nemovitosti uvedené v odst. II. této žádosti, což byly nemovitosti zapsané ve složkách č. XXX a XXX moravskoslezských desek zemských v Opavě, ve vložce č. 169 pozemkové knihy pro k. ú. XXX, v příslušné knihovní vložce comendy pozemkové knihy pro k. ú. XXX (XV), ve vložce č. XXX a XXX pozemkové knihy pro k. ú. XXX. Toto oznámení bylo provedeno v pozemkových knihách pod č. d. 82/48 dne 16. 6. 1948. - Vyhláška MZe ze dne 31. 5. 1948, č. j. 60573/48-IX/R-31 o výpovědi

z hospodaření podle ust. § 18a zák. č. 329/1920 Sb. ve znění zák. č. 220/1922 Sb. a podle čl. III. zák. č. 44/1948 Sb. v katastrálním území XXX ke dni 1. 10. 1948.

- Zápis o jednání – přidělovém řízení podle zák. č. 142/1947 Sb. na majetku SŘMR v kat. území XXX, XXX ze dne 2. 7. 1948.

- Příděl MZe podle zák. č. 142/1947 Sb. ze dne 12. 8. 1948, č.j. 85.992/1948-IX/B-22 Čsl. Státním statkům, zakoupeným MZe, ředitelstvím státních lesů a statků – dvory XXX a XXX, okr. Krnov.

- Příděl podle zák. č. 142/1947 Sb., č. j. 85.992/1948-IX/B-22 z 12. 8. 1948 velkostatku XXX – dvory XXX a XXX Čsl. státní správě státních lesů a statků, zastoupené MZe – ústředním ředitelstvím státních lesů a statků s tím, že do držby budou nemovitosti odevzdány k 1. 10. 1948 pro převzetí nemovitostí státem podle zák. č. 142/1947 Sb.

- Zápis o převzetí majetku – velkostatku XXX v kat. území XXX, okres Opava a zároveň přidělení tohoto majetku přidělici Čsl. státu – podniku Státu lesy a statky (dále jen SLS) ze dne 15. 9. 1948. Tímto dnem přešel majetek na stát a zároveň byl tímto dnem odevzdán do vlastnictví podniku SLS. V tomto zápise na str. 2, odst. 3 – Převzetí nemovitostí, poslední odstavec, je uvedeno, že ocenění bude provedeno podle směrnic Ministerstva zemědělství. Celkem bylo převzato 360,5767 ha půdy.

- Zápis ze dne 15. 9. 1948 o převzetí a přidělení velkostatku XXX vlastníka SŘMR ve správním okrese Krnov, katastrální území XXX, XXX, XXX v celkové výměře 260,7039 ha přidělcům ČSSL XXX, ČSSS XXX, obci XXX, obci XXX.

- Rozhodnutí MZe ze dne 1. 10. 1948, č.j. 98795/48-IX/B o převzetí lesního a rybníčního majetku velkostatku XXX v katastrálních územích XXX a XXX, vlastníka SŘMR, státem podle zák. č. 142/1947 Sb. Jednalo se o konečné rozhodnutí o převzetí majetku, jelikož byly naplněny všechny právní předpoklady převzetí podle zák. č. 142/1947 Sb.

- Zápis ze dne 8. 10. 1948 o převzetí lesního hospodářství velkostatku XXX vlastníka SŘMR a předání přidělici Ředitelství státních lesů v XXX.

- Přídělové listiny MZe o přidělu podle zák. č. 142/1947 Sb. z 16. 1. 1951, přiděl pro ČSSL, správní okres Krnov, kat. území XXX.

- Protokol ze dne 18. 1. 1951 o předání zámeckého komplexu XXX původního vlastníka SŘMR ONV v Krnově, který byl převzat podle zák. č. 142/1947 Sb.

Správní orgán vzal v potaz také ust. § 16 odst. 1 písm. b) zák. č. 142/1947 Sb. Podle tohoto ustanovení revizi nepodléhá majetek konfiskovaný podle dekretu č. 12/1945 Sb. a dekretu č. 108/1945 Sb.

Podle ust. § 32 odst. 2 zák. č. 229/1991 Sb. za den přechodu na stát nebo jinou právnickou osobu postupem podle zák. č. 142/1947 Sb. se považuje den faktického převzetí nemovitostí státem nebo jinou právnickou osobou. Ze zápisu o převzetí majetku přešel majetek na stát k 1. 10. 1948, tj. v rozhodném období, jak stanoví ust. § 1 ZMV.

Zákonem 298/1990 Sb. o úpravě majetkových vztahů řeholních řádů a kongregací, v jehož preambuli se uvádí: „k nápravě křivd způsobených řeholním řádům a kongregacím v padesátých letech, zejména protiprávním odnětím jejich majetku“ byl SŘMR vrácen majetek uvedený v příloze č. 3, bod 31. Také tato skutečnost vedla správní orgán k závěru, že SŘMR splňuje podmínky oprávněné osoby podle ZMV.

Na základě těchto listin dospěl správní orgán k závěru, že je naplněn restituční titul podle § 5 písm. a) – odnětí věci bez náhrady podle zák. č. 142/1947 Sb. o revisi první pozemkové reformy. Správní orgán nemá pochybnosti o přechodu majetku na stát podle tohoto ustanovení. Pokud se jedná o poskytnutí náhrady za převzaté nemovitosti, pak nebyly nalezeny žádné doklady ani o ocenění majetku ani o případném vyplacení náhrady. Správnímu orgánu bylo oprávněnou osobou předloženo čestné prohlášení, že jí ani jejímu právnímu předchůdci nebyla vyplacena žádná náhrada. Správnímu orgánu je rovněž tato skutečnost známa již z aplikace zákona 229/1991 Sb.

Přesto, že správní orgán nemá pochybnosti o restitučním titulu přechodu majetku na stát podle ust. § 5 písm. a) ZMV, vznikly pochybnosti o vzniku majetkové křivdy po 25. 2. 1948 i možnost překážky podle ust. § 8 odst. 1 písm. b) (věc konfiskovaná na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. a dekretu prezidenta republiky č. 108/1945 Sb. nelze vydat) z důvodu, že byly v archívních dokladech dohledány listiny o případné konfiskaci podle výše uvedených dekretů, i když ust. § 16 odst. 1 písm. b) zák. č. 142/1947 Sb. toto vylučuje.

Listinou č. d. 158/47 ze dne 10. 5. 1947 bylo v deskách zemských č. 96 poznamenáno na majetek zavedení národní správy podle § 15 dekretu prezidenta republiky č. 5.

Podle č. d. 176/47 z 6. 9. 1947 byla výměrem Moravskoslezského zemského národního výboru, Expozitivity v Ostravě (dále jen ZNV) ze dne 29. 8. 1947, č. j. IX/1-2441/37-1947 vymazána poznámka národní správy. Obě tyto listiny jsou založeny v ověřených kopiích u povinné osoby státního pozemkového úřadu.

Ze Státního okresního archivu v Opavě z fondu Okresního národního výboru Opava – venkov (dále jen ONV) i č. 488 a JNV Opava, dodatky i. č. 105 byly dohledány a prověřeny tyto doklady:

- vyhláška ONV v Opavě o konfiskaci majetku SŘMR, č. j. IV-324/47 z 27. 9. 1945 v katastrálním území XXX,

- žádost ZNV ze dne 14. 11. 1945, č. IX-1974/4, adresovaná ONV v Opavě o doplnění spisu k námitkám SŘMR ke konfiskační vyhlášce, č. j. IV-567 z 30. 10. 1945,

- žádost ZNV ze dne 1. 12. 1945, č. j. IX-2376/6-45, adresovaná ONV v Krnově o doplnění spisu k námitkám SŘMR ke konfiskační vyhlášce č. 5165/45 z 19. 11. 1945,

- vyjádření ke konfiskační vyhlášce č. IX-1947/4 – vyhláška byla vydána na majetek v katastrálním území XXX, navrhuje se, aby konfiskační vyhláška nebyla zrušena, zároveň bylo sděleno, že na majetek v katastrálním území XXX konfiskační vyhláška nebyla vydána,

- výměr ZNV, č. j. VIII/35-1204/16-1946 z 13. 5. 1946, adresovaný SŘMR k rukám JUDr. Lobra, ze kterého je zřejmé, že ZNV zrušil na své schůzi dne 10. 5. 1946 všechny vyhlášky Okresní správní komise v Krnově, č. j. 1807/4 z 24. 9. 1945, z 27. 9. 1945, z 3. 10. 1945, z 22. 10. 1945, kterými byl zkonfiskován majetek SŘMR v obvodu obcí XXX, XXX, XXX, XXX (v obvodu okresu Krnov) a dále vyhlášku ONV v Opavě z 27. 9. 1945, č. j. 324/45, kterou byl zkonfiskován majetek SŘMR v obvodu obce XXX (v obvodu okresu Opava). Vyhlášky byly zrušeny jako nezákonné. V odůvodnění se uvádí, že podle dekretu č. 12/1945 Sb. § 3 odst. 2 možno o tom, zda fyzická nebo právnická osoba spadá pod ust. § 3 odst. 1 písm. a) a b), tj. možno-li ji považovati za zrádce a nepřátele republiky čsl., rozhoduje ZNV, v jehož obvodu dotčená nemovitost leží na návrh příslušného ONV. Teprve na základě tohoto rozhodnutí může ONV vydat konfiskační vyhlášku. Toto rozhodnutí bylo podle č. 6 odst. 2 org. zákona ze dne 14. 7. 1925 č. 125 Sb. z. a n. konečné a nebylo proti němu odvolání,

- opis přípisu o zrušení konfiskačního řízení proti SŘMR adresovaného MNV v XXX a MNV ve XXX, oba ze dne 27. 5. 1946, vydaného ONV v Opavě, osídlovacím oddělením.

Z výše uvedených dokladů SPÚ dospěl k závěru, že majetek SŘMR nepodléhal konfiskaci podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., tudíž není splněna překážka pro nevydání majetku podle § 8 odst. 1 písm. h).

Žádné jiné doklady, které by prokazovaly, že majetek SŘMR na území dnešního Moravskoslezského kraje byl konfiskován podle dekretu č. 12/1945 Sb. případně podle dekretu č. 108/1945 Sb., nebyly dohledány. Další doklady prokazují, že majetek SŘMR byl zabrán podle zák. č. 142/1947 Sb., případně vykoupen podle zák. č. 46/1948 Sb.

Správní orgán z předložených archivních dokladů dále zjistil, že SŘMR ještě v roce 1958 vlastnil majetek na území města Opavy, který spravovala podle vyhl. č. 351/1950 Úl. Náboženská matice Praha, která majetek tohoto řádu v roce 1958 darovala Čsl. státu.

Správní orgán zkoumal i další doklady a listiny, které by mohly svědčit o případné konfiskaci majetku SŘMR podle dekretů č. 12/1945 Sb. a č. 108/1945 Sb. Jednalo se o majetek v okrese Vjíškov, katastrální území XXX. Byly předloženy tyto doklady:

- Přípis ZNV v Brně z 10. 7. 1945, č. j. 2740/VIII/28 k odvolání SŘMR ke konfiskaci velkostatku XXX, ze kterého je zřejmé, že ONV ve Vjíškově vydal dne 19. 9. 1945 č. 11056 konfiskační vyhlášku na velkostatek XXX, proti které SŘMR podal odvolání. ZNV navrhl zrušit vyhlášku pro nezákonnost, jelikož řád nebylo možno prohlásit podle § 3 dekretu č. 12/1945 Sb. za zrádce a nepřátele Československé republiky.

- Vyhláška ONV ve Vjíškově č. 11056 z 17. 9. 1945 o konfiskaci majetku SŘMR podle dekretu č. 12/1945 Sb.

- Přípis ZNV v Brně z 11. 12. 1945, č. j. 1703/ing. Ž MNV v XXX, ve kterém se uvádí, že SŘMR má sídlo v Praze, v XXX pouze závod – velkostatek a mimo jiné se zde uvádí, že pro konfiskaci SŘMR není důvod.

- *Sdělení ZNV v Brně* z 29. 4. 1946, č. j. 12829-VII/44-46 Ministerstvu vnitra, že na majetek SŘMR v XXX nebyla ustanovena národní správa, rovněž že majetek řádu nebyl dosud právoplatně konfiskován.
- *Odvolení SŘMR do konfiskační vyhlášky ONV ve Vyskové.*
- *Oběžník ZNV v Praze* ze dne 22. 11. 1945, č. j. I-30-695/7-1945 k dispozicím s církevním majetkem. Uvádí se v něm, že stát poskytuje církevnímu majetku zvýšenou právní ochranu jako všeužitečným nadacím. Kmenové církevní jmění musí zůstat neztenčené, jedná se o majetek veřejné povahy a požívá zvýšené ochrany státu a nelze činit opatření podle dekretu č. 12/1945 Sb. Jedná se o majetek účelový, určený k účelům církve a náboženských společností státem schválených a recipovaných.
- *Příloha k oběžníku č. 331 z archivu MZe, která není datována.* Jedná se o právní výklad, proč církevní majetek nepodléhá dekretům č. 5/1945 Sb., č. 12/1945 Sb., č. 108/1945 Sb., a to z hlediska povahy církevního majetku a zvláštního postavení církve.
- *Další doklady, které byly správnímu orgánu předloženy, svědčí o tom, že majetek SŘMR přešel na stát výkupem podle zákona č. 46/1948 Sb. o nové pozemkové reformě.* Byly předloženy tyto doklady:
 - *Soupis půdy podle zákona z 26. 5. 1948 o nové pozemkové reformě SŘMR v XXX – částečný.*
 - *Žádost MNV v XXX z 5. 7. 1948 adresovanou MZe o provedení parcelace majetku SŘMR podle zák. č. 46/1948 Sb.*
 - *Žádost MNV v XXX z 26. 7. 1948 adresovanou Státní obvodové úřadovně pro pozemkovou reformu v Brně o vydání výměru podle zák. č. 46/1948 Sb. na parcelaci velkostatku v XXX z důvodu potřeby půdy pro MNV.*
 - *Přípis přednosty Státní obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v Brně ze dne 10. 8. 1948, č. j. 11123/48, 11708/48-N-Dr.přj. ONV ve Vyskové, kterým žádá, aby ONV urychleně vydal výměr o výkupu a požádal knihovní soud o poznámku provedení výkupu v pozemkové knize podle § 10 zák. č. 46/1948 Sb. na majetku SŘMR.*
 - *Podle výměru ONV ve Vyskové ze dne 27. 9. 1948 čís. 28500/X-48 a podle § 10 odst. 2 zák. č. 46/1948 Sb. poznamenává se provedení výkupu veškerých zde zapsaných nemovitostí, vyjma pozemku čís. kat. 544 role, vlastníka SŘMR.*
 - *Usnesení Krajského soudu civilního v Brně ze dne 29. 11. 1948 o nařízení zápisu ve vložce č. 2 moravských desek zemských, katastrálního území obce XXX, okres Vyskov tohoto výměru.*
 - *Příděl MZe Čsl. státnímu statku n. p. Praha II. ze dne 22. 4. 1949, č. j. 20.940/1949-II/B-22 podle § 16 odst. 1 zák. č. 46/1948 Sb. od bývalého vlastníka SŘMR ve výměře 81,3868 ha.*
Z dokladů je zřejmé, že majetek přešel na stát výkupem podle zák. č. 46/1948 Sb. Nebyl však dohledán žádný doklad o vyplacení náhrady za vykoupené pozemky. Správnímu orgánu je tato skutečnost známa již z aplikace zák. č. 229/1991 Sb., že náhradový předpis nebyl vydán.
Z výše uvedeného vyplývá, že orgány, které prováděly řízení o výkupu podle zák. č. 46/1948 Sb. musely vědět, že majetek SŘMR nebyl konfiskován a podléhal řízení podle zák. č. 46/1948 Sb., když se jednalo o stejné orgány, které řešily případnou konfiskaci majetku MNV (obec) – žádal o konfiskaci, ONV – vydával konfiskační vyhlášky, ZNV – řešil odvolání a vydával rozhodnutí o zrušení vyhlášek, MZe – rozhodovalo v konečné fázi o konfiskaci majetku.
- *Správní orgán prověřil i další doklady, které byly předloženy ve správním řízení a které by splňovaly překážku pro vydání podle § 8 odst. 1 písm. b).* Jednalo se o další doklady na majetek SŘMR mimo území Moravskoslezského kraje. Byly předloženy tyto listiny:
 - *Vyhláška o konfiskaci podle dekretu č. 12/1945 Sb. ONV v České Lípě ze dne 11. 10. 1945, č. j. 14735 v obci XXX. Pod pořadovým číslem 56 je uveden SŘMR, XXX č. p. XXX. Zápis je přeškrtnut bez další poznámky.*
 - *Jak bylo doloženo, č. p. XXX je zapsáno v knihovní vložce č. XXX, kde je skutečně zapsán jako poslední vlastník XXX.*
 - *Z přípisu Dr. Sobičky ze dne 11. 1. 1938 adresovaného MZe k č. j. 281.479/37-IX/5 v zastoupení SŘMR vyplývá, že byl již podán návrh na Zemský úřad v Praze, aby vymohl souhlas ku opravě cit. zápisu vlastnického práva pro Římskokatolické farní obročí XXX ve smyslu minist. nařízení ze dne 24. 1. 1886 č. 17 ř. z. a ze dne 25. 7. 1913 č. 156 ř. z. Jakmile svolení vlády republiky Československé k tomu bude uděleno,*

bude ihned zaskočeno o opravu dosavadního nesprávného knihovního zápisu a o tom podána zpráva p. t. ministerstvu. Oprava tohoto chybného zápisu nebyla provedena, SRMR zůstal nadále vlastníkem.

- Výměr ONV v České Lípě ze dne 11. 5. 1950 zn. 613.2-31/3-50-XI o výkupu podle § 10 odst. 1 zák. č. 46/1948 Sb. z pozemkového vlastnictví Farního úřadu církve římskokatolické z kn. vl. XXX. Tímto výměrem byla vykoupena jen část nemovitostí.

- Přípis MZe ze dne 2. 12. 1950, č. j. 58.775/50-IX/5, adresovaný MNV XXX s tím, že bývalý majetek Římskokatolické fary v XXX převzatý do vlastnictví Čsl. státu – Národního pozemkového fondu při MZe v likvidaci jsou odevzdány do správy a užívání obci Horní Libčava s podmínkou, že zůstávají rezervovány pro budoucí přiděl JZD.

- Výměr ONV v České Lípě ze dne 16. 1. 1951, č. j. zn. IX-613-12.1.1551 o výkupu půdy podle zák. č. 46/1948 Sb. s tím, že se doplňuje výměr z 11. 5. 1950 a výkupu části pozemku a ponechání části pozemku. Výměr se týká majetku Farního úřadu církve římskokatolické z kn. vložky XXX

- Z dokladů je zřejmé a také ze sdělení právní zástupkyně SRMR, že řád majetek v této kn. vložce nevládnul a nárok na vydání podle ZMV na tento majetek uplatnila Římskokatolická farnost XXX.

- Konfiskační výměr podle dekretu č. 108/1945 Sb., č. j. 31146 na č. p. XXX – SRMR, vyhláška stejného čísla jedacího ze dne 8. 4. 1948, kterou ONV v České Lípě bere zpět konfiskační výměr podle dekretu č. 108/1945 Sb. i na č. p. XXX

- Vyhláška ONV v České Lípě ze dne 5. 4. 1948, č. j. 31146 o konfiskaci majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. v obci XXX, kde je pod běž. číslem XXX uveden Řád Maltézských rytířů s adresou XXX. Do této konfiskační vyhlášky nebylo podáno odvolání, protože SRMR byl přesvědčen, že v XXX už žádný majetek nemá.

- Z knihovní vložky č. XXX pro kat. území XXX je zřejmé, že se jedná o XXX mezi uvedenými nemovitostmi je i dům č. XXX. V oddílu „B“ na str. XXX této vložky je pod pol. XXX uveden vlastník XXX z roku 1899. Pod pol. 5 této stránky pod č. d. XXX je podle tržové smlouvy z 28. 7. 1925 uveden jako vlastník B. S.. Na str. 58 pod pol. 11 pod č. d. XXX je podle smlouvy tržové ze 14. a 20. 11. 1930 a dodatku z 12. 2. 1931 vyznačeno vlastnické právo pro Severočeské stromovky společnost s. r. o. v XXX

- Darovací nabídkou Náboženské matice v roce 1986 byla část nemovitostí z kn. vložky převedena na Římskokatolickou farnost XXX a 2 pozemky na Čsl. stát. Před touto nabídkou při prověřování vlastnického práva v kn. vložce XXX sdělil ONV v České Lípě, že se nejedná o konfiskát podle dekretu č. 12/1945 Sb., ale o knihovní majetek SRMR.

Z těchto dokladů vyplývá, že ani tento majetek SRMR nebyl konfiskován podle dekretů č. 108/1945 Sb. a 12/1945 Sb., ale částečně byl vykoupen podle zák. č. 46/1948 Sb., část zůstala ve vlastnictví SRMR a byl v roce 1986 darovací nabídkou převeden na Římskokatolickou farnost v XXX a Čsl. stát.

O tom, že u SRMR nemůže být o národní a státní spolehlivosti spor, je zřejmé např. z výměru Ministerstva financí z 20. 5. 1947, č. j. 106.192/47 II/4 o zrušení rozhodnutí říšského protektora v Čechách a na Moravě, jímž byl majetek Velkopřevorství řádu Maltézských rytířů převeden na řád Maltézských rytířů a že lze se domáhat restituce zabaveného majetku podle zák. č. 128/1946 Sb. o neplatnosti některých majetkové-právních jednání z doby nesvobody a o nárocích z této neplatnosti a z jiných zásahů do majetku vzházejících.

Usnesení Okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu ze dne 20. 11. 1947, č. No II 1119/47, kterým byla zrušena tržová smlouva z 16. 10. 1942 resp. z 25. 11. 1942 o prodeji nemovitosti v k. ú. XXX a XXX byla zrušena jako právně bezúčinná s tím, aby bylo obnoveno vlastnické právo pro navrhovatele Konvent kněžší řádu Maltézských rytířů v Praze III. V odůvodnění se uvádí, že národní a státní spolehlivost navrhovatele jest mimo pochybnost, proto bylo jeho návrhu na vrácení nemovitostí vyhověno.

V souvislosti s možnou překážkou pro vydání majetku podle ust. § 8 odst. 1 písm. h) prověřoval správní orgán i osobu bývalého převora SRMR německé národnosti F. W. B. (dále jen F. B.), který byl rozsudkem Mimořádného lidového soudu v Praze, XIII. senátem odsouzen k trestu smrti a popraven. Odsouzen byl za zločin udavačství podle § 11 r. z., zločin proti osobám podle § 7/1 r. z. a zločin proti majetku podle § 10 r. z. Z rozsudku č. Ls XIII 6678/46 z 16. 4. 1947 je zřejmé, že trestného činu proti majetku se dopustil na majetku SRMR, když odcizil zlaté a stříbrné předměty, sklo a prádlo právnické osoby v mnohatisícové ceně, aby se obohatil.

Z rešerší Národního archivu, ministerstva zahraničních věcí a dalších dokumentů bylo zjištěno, že se F. B. v roce 1939 spojil s K. H. F., byl protiprávně jmenován převorem Maltéžského řádu v Praze. Po marných zákrocích v Německu papež F. B. zbavil všech funkcí a exkomunikoval ho z církve, jelikož jeho jmenování bylo v rozporu s novými konventními konstitucemi. Uvedený se však svých funkcí nevzdal. Za jeho působení byla na majetek konventu uvalena říšská nucená správa, která prodala statek XXX tzv. protektorátu a statek XXX na XXX tzv. BX a disponovala i dalším majetkem. Z různých dokladů se dovozovalo, že za okupace mělo dojít k likvidaci SŘMR v republice.

Správní orgán po prověření dokladů dospěl k závěru, že nelze spojovat jednání fyzické osoby za okupace s účinností SŘMR a z jeho činnosti dovodit možnou překážku pro vydání majetku podle § 8 odst. 1 písm. b). Správní orgán vzal v tomto případě i v potaz zprávu Ministerstva školství a osvěty z 22. 10. 1947, kde se rovněž uvádí, že vzhledem ke způsobu, jakým se stal F. B. konventním převorem a k cílům, jež gestapo sledovalo, nelze trestat konvent tím, že by jeho majetek byl konfiskován.

Byly předloženy další doklady, které však neprokázaly, že majetek SŘMR byl právoplatně konfiskován podle dekretu č. 12/1945 Sb. případně podle dekretu č. 108/1945 Sb., ale že majetek tohoto řádu byl zabrán podle zák. č. 142/1947 Sb. nebo zák. č. 46/1948 Sb. v rozhodném období a že je dán restituční titul podle § 5 písm. a) ZMV.

17. Z vyhlášky ONV v Opavě ze dne 27. 9. 1945, č. j. IV-324/45 bylo zjištěno, že ONV označil podle § 1 odst. 1 dekretu č. 12/45 o konfiskaci a urychleném rozdělení majetku v obci XXX pro účely pozemkové reformy knihovního vlastníka Suverénního řádu Maltéžských rytířů.
18. Z výměru Moravskoslezského zemského národního výboru Ostrava ze dne 13. 5. 1946 bylo soudem zjištěno, že tento správní orgán rozhodl, že vyhláškami Okresní správní komise v Krnově čís. 1807/4 ze dne 24. září 1945, 21. září 1945, 3. října 1945 a 22. října 1945, dále vyhláškou Okresního národního výboru v Opavě ze dne 27. září 1945 č. 324/45 byl Suverénní řád Maltéžských rytířů v Praze označen podle § 1, odst. 1 dekretu presidenta republiky ze dne 21. června 1945, čís. 12 Sb. za osobu německé národnosti a jeho zemědělský majetek v obvodu obcí XXX, XXX, XXX a XXX (v obvodu pol. okresu Krnov) a zemědělský majetek v obvodu obce XXX, pol. okres Opava zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Podáním ze dne 17. října 1945 vznesl Suverénní řád Maltéžských rytířů v Praze svým zmocněncem J. G. prostřednictvím Okresního národního výboru v Opavě i prostřednictvím okresní Správní komise v Krnově námitky proti shora označeným konfiskačním vyhláškám, resp. odvolání, v nichž dovozuje, že Řád Maltéžských rytířů nelze označiti ani za osobu německé národnosti ani za zrádce a nepřátele Československé republiky. Zemský národní výbor moravskoslezský, Expositura v Mor. Ostravě usnesl se ve schůzi dne 10. května 1946 zrušiti shora citované konfiskační vyhlášky Okresní správní komise v Krnově i Okresního národního výboru v Opavě jako nezákonné.
19. Z přípisu Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 23. 4. 1947, č. j. 16.977/47-IX-A/23 adresovaného Ministerstvu zahraničních věcí bylo zjištěno, že dle Ministerstva zemědělství zemědělský majetek řádu nebyl předmětem konfiskačního řízení podle dekretu č. 12/1945 Sb.
20. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství ze dne 1. 10. 1948, č. j. 98795/48-IX/B-23 bylo zjištěno, že ministerstvo rozhodlo, aby lesní – rybníční hospodářství velkostatku XXX, vlastník Mezinárodní souverénní řád Maltéžských rytířů, ležící ve správním okrese Krnov, v kat. územích XXX, XXX a dalších bylo podle zákona č. 142/1947 Sb. se vším příslušenstvím převzato státem s odkazem na výnosy téhož ministerstva, č. j. 24909/48-IX/R-12 o vyvlastnění a č. j. 60573/48-IX/R-3 o zabráněném – vyvlastněném pozemkovém majetku.
21. Z přípisu ONV v České Lípě ze dne 28. 6. 1983, adresovaného Náboženské matici Praha bylo soudem zjištěno, že ve věci ověření vlastnictví k majetku řádu Maltéžských rytířů v kat. území XXX sděluje, že se nejedná o konfiskát dle dek. č. 12/45 Sb., ale o knihovní majetek. Event. nabídku daru Čsl. státu učiňte na finančním odboru ONV Česká Lípa – majetkoprávní oddělení.

22. Z přípisu Ministerstva zemědělství ze dne 15. 5. 1948, adresovaného JUDr. Karlu Lohrovi jako právnímu zástupci SŘMR bylo zjištěno, že dle MZe majetek tohoto řádu podléhal již revizi podle zák. č. 215/1919 Sb. (záborového zákona) o první pozemkové reformě, byl dle tohoto zákona propuštěn a ponechán ve vlastnictví majitele. V souladu se zákonem č. 142/1947 Sb. o revizi první pozemkové reformy se opět tyto nemovitosti stávají zabranými a podléhají revizi dle tohoto zákona.
23. Na základě dokazování zjištěného skutkového stavu dospěl soud k těmto právním závěrům: Podle § 1 zák. č. 428/2012 Sb., o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi), dále jen „ZMV“, upravuje tento zákon zmírnění některých majetkových křivd, které byly spáchány komunistickým režimem církvím a náboženským společnostem, které jsou ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona státem registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi podle jiného právního předpisu (dále jen „registrované církve a náboženské společnosti“), v období od 25. února 1948 do 1. ledna 1990 (dále jen „rozhodné období“) a vypořádání majetkových vztahů mezi státem a registrovanými církvemi a náboženskými společnostmi.
24. Podle § 2 písm. a) ZMV se rozumí původním majetkem registrovaných církví a náboženských společností věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty, včetně spoluvlastnických podílů a součástí a příslušenství věcí, které byly alespoň část rozhodného období ve vlastnictví nebo které příslušely registrovaným církvím a náboženským společnostem, právníckým osobám zřízeným nebo založeným jako součástí registrovaných církví a náboženských společností, Náboženské matici nebo dalším právníckým osobám zřízeným nebo založeným za účelem podpory činnosti registrovaných církví a náboženských společností k duchovním, pastoračním, charitativním, zdravotnickým, vzdělávacím nebo administrativním účelům, nebo jejich právním předchůdcům.
25. Podle § 3 písm. b) ZMV je oprávněnou osobou právníká osoba zřízená nebo založená jako součást registrované církve a náboženské společnosti za podmínky, že v rozhodném období utrpěla tato osoba nebo její právní předchůdce majetkovou křivdu v důsledku některé ze skutečností uvedených v § 5.
26. Podle § 5 písm. a) ZMV skutečnostmi, v jejichž důsledku došlo v rozhodném období k majetkovým křivdám, jsou odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy, nebo podle zákona č. 46/1948 Sb., o nové pozemkové reformě (trvalé úpravě vlastnictví k zemědělské a lesní půdě).
27. Podle § 18 odst. 1 ZMV může oprávněná osoba podat soudu žalobu o určení vlastnického práva státu z důvodu, že věc z původního majetku registrovaných církví a náboženských společností byla přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona převedena nebo přešla z majetku státu do vlastnictví jiných osob v rozporu s ustanovením § 3 zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, nebo v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; lhůta pro uplatnění výzvy k vydání věci počne běžet dnem nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bylo určeno vlastnické právo státu.
28. Podle § 16 odst. 1 písm. b) zák. č. 142/1947 Sb., o revizi první pozemkové reformy se ustanovení tohoto zákona nevztahovala na půdu konfiskovanou podle dekretu č. 12/1945 Sb., dekretu prezidenta republiky ze dne 25. října 1945, č. 108 Sb., o konfiskaci nepřátelského majetku a Fondech národní obnovy, nebo podle nařízení č. 104/1945 Sb. n. SNR, ve znění nařízení č. 64/1946 Sb. n. SNR.
29. Podle ustanovení § 134 odst. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku oprávněný držitel se stává vlastníkem věci, má-li ji nepřetržitě v držbě po dobu tří let, jde-li o movitost, a po

dobu deseti let, jde-li o nemovitost. Takto nelze nabýt vlastnictví k věcem, které nemohou být předmětem vlastnictví nebo k věcem, které mohou být jen ve vlastnictví státu nebo zákonem určených právnických osob (§ 125). Do doby podle odstavce 1 se započte i doba, po kterou měl věc v oprávněné držbě právní předchůdce. Pro počátek a trvání doby podle odstavce 1 se použijí přiměřeně ustanovení o běhu promlčecí doby.

30. V daném případě bylo na žalobkyni, aby v případě své aktivní legitimace ve sporu prokázala, že je právnickou osobou zřízenou nebo založenou jako součást registrované církve a náboženské společnosti, která v rozhodném období, tedy od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990, utrpěla majetkovou krivdu v důsledku odnětí věci (předmětných nemovitostí) bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb., o revisi první pozemkové reformy. U žaloby podané podle § 18 odst. 1 jsou v projednávané věci pasivně legitimováni účastníci smlouvy, na základě níž došlo k převodu věci z majetku státu do vlastnictví jiné osoby (prvního žalovaného) v rozporu s ustanovením § 29 zákona č. 229/1991 Sb.
31. Soud má za prokázané, že dne 10. 4. 1990 představený Velkopřevorství českého, J. H. – G. požádal Ministerstvo kultury ČR o registraci Velkopřevorství českého Suverénního maltéžského řádu o jeho registraci jako řeholní instituce. V žádosti je konstatováno, že Maltéžský řád byl jako česká komenda johanitů, později maltézů, založen v Praze v roce 1159 a trval nepřetržitě až do 13. 4. 1950, kdy byl násilně rozehán. Činnost však nebyla přerušena a řád vyvíjel pomocnou charitativní a zdravotní činnost. Činnost řádu má být zaměřena na podporu náboženského života, dále na sociální a charitativní pomoc a za účelem rozvíjení křesťanských ideálů. Přípisem ze dne 18. 4. 1990 bylo představenému Velkopřevorství českého Suverénního maltéžského řádu sděleno, že Ministerstvo kultury ČR jako ústřední orgán státní správy ve věcech církvi a náboženských společnostech potvrzuje, že České velkopřevorství Suverénního maltéžského rytířského řádu obnovilo legálně svoji činnost na území České republiky od 1. 4. 1990. Žalobkyně byla v rejstříku evidovaných právnických osob uvedena s účinností od 1. 1. 1994, přičemž statutárním orgánem byl od 30. 5. 2013 J. L., který ve věcech vydání historického majetku jedná samostatně. Zřizovatelem této právnické osoby je Církev římskokatolická, která byla registrována na území České republiky od 1. 9. 1991 a jejímž orgánem je Česká biskupská konference. Z potvrzení Konference vyšších představených mužských řeholí v České republice ze dne 10. 5. 2013 vyplynulo, že s odkazem na ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 3/2002 Sb. o církvích a náboženských společnostech se potvrzuje, že právnická osoba označená jako Suverénní řád Maltéžských rytířů - České velkopřevorství, se sídlem Velkopřevorské náměstí 485/4, Praha 1, IČ: 00569623 je totožným subjektem s různými jmény uvedenými na historických dokladech či deskách zemských a v pozemkových knihách, a to mimo jiných i s označením XXX.
32. Na tomto místě odůvodnění soud uvádí, že s ohledem na výše uvedené nelze přisvědčit námitce žalované 2), že jednotlivé komendy byly samostatným subjektem vlastnického práva. Komendy lze přirovnat k farním beneficím, kdy každá komenda má svého uživatele. Soud dodává, že komendy byly v podstatě řádové velkostatky, které byly přidělovány zasluhujícím profesním rytířům, při přidělování se braly v potaz zásluhy a délka služební doby kandidátů. Jednalo se tedy o jakousi správu, nikoliv o vlastnické právo (viz např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 5. 2018, č. j. 57 Co 23/2018-293 nebo rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 1. 2018, č. j. 11 Co 236/2017-342).
33. Po provedeném dokazování a jeho vyhodnocení učinil soud závěr, že žalobkyně označená v žalobě je právnickou osobou zřízenou jako součást registrované církve v souladu s ustanovením § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb.
34. Dále byl soud povinen pro své rozhodnutí ve věci učinit závěr, zda žalobkyně prokázala utrpění majetkové krivdy v rozhodném období v důsledku skutečností uvedených v § 5 zákona o majetkovém vyrovnání, a to konkrétně odnětí věci bez náhrady postupem podle zákona

č. 142/1947 Sb. o revisi první pozemkové reformy. Z rozhodnutí Ministerstva zemědělství v Praze ze dne 15. 5. 1948 č. j. 24909/48-IX-R12 je zřejmé, že toto rozhodnutí bylo vydáno na základě revize první pozemkové reformy a že se rozhodnutím vyvlastňují podle zákona číslo 142/1947 Sb. nemovitosti žalobkyně, které byly propuštěny ze záboru, a to pokud jde o Komendy XXX, XXX, XXX a XXX. O postupu podle zákona číslo 142/1942 Sb. o revisi první pozemkové reformy svědčí i rozhodnutí Ministerstva zemědělství z 1. 10. 1948, č. j. 98795/48-IX/B-23 o převzetí lesního a rybníčního hospodářství velkostatku X X X, ležící v k. ú. XXX, XXX a dalších, kdy právním podkladem převzetí bylo rozhodnutí z 15. 5. 1948. S tímto dále korespondoval zápis v knihovní vložce číslo XXX pod pořadovým číslem XXX v části „B“, kde k 16. 6. 1948 na základě oznámení Ministerstva zemědělství ze dne 31. 5. 1948 poznamenává se dle § 3 zákona číslo 329/20 Sb. ve znění zákona číslo 225/22 Sb., podle § 17 zákona číslo 142/1947 Sb., zamýšlené převzetí a dle § 7 vládního nařízení číslo 193/47 Sb. poznámka revise. Z výše uvedeného soud učinil závěr, že žalobkyně jako právnická osoba splňující podmínky § 3 písm. b) zákona č. 428/2012 Sb., v rozhodném období stanoveném v § 1 citovaného zákona (25. 2. 1948 až 1. 1. 1990) utrpěla majetkovou křivdu, neboť jí byly bez náhrady postupem podle zákona č. 142/1947 Sb. o revisi první pozemkové reformy odňaty pozemky specifikované ve výroku tohoto rozhodnutí v katastrálním území XXX. Tato skutečnost byla zapsána v knihovní vložce č. XXX ke dni 16. 6. 1948 na základě oznámení Ministerstva zemědělství ze dne 31. 5. 1948.

35. Soud se také zabýval posouzením toho, zda majetek žalobkyně, respektive jejího právního předchůdce, byl zkonfiskován na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. s ohledem na existenci vyhlášek Okresního národního výboru v České Lípě ze dne ze dne 11. 10. 1945 a ze dne 5. 4. 1948.
36. Otázku, zda v konkrétním případě byl či nebyl dán zákonný důvod konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb., bylo potřeba zjišťovat v příslušném správním řízení. Ke konfiskaci tak sice docházelo s účinky ex tunc ke dni účinnosti tohoto dekretu, avšak k tomu, aby se tak stát mohlo, bylo třeba pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu. Teprve konfiskačním výměrem jako aktem správním byla konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. dovršena (náleží Ústavního soudu ČR z 29. 5. 2001, sp. zn. IV. ÚS 524/98, usnesení NS ČR sp. zn. 28 Cdo 1347/2005, sp. zn. 28 Cdo 2020/2005).
37. Jak uvedl Ústavní soud ČR ve svém usnesení ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 4563/12, ke konfiskaci podle dekretu č. 12/1945 Sb. došlo "s okamžitou platností a bez náhrady" (§ 1 odst. 1), takže právním důvodem konfiskace je samotný dekret, nikoliv až následná správní rozhodnutí [náleží sp. zn. I. ÚS 129/99 ze dne 13. 6. 2000 (N 87/18 SbNU 243)]. Z judikatury Ústavního soudu tedy vyplývá, že právním důvodem konfiskace je samotný dekret, přičemž však je nutno zkoumat, zda v rozhodném období nedošlo k jeho zneužití. Ústavní soud rovněž uvedl, že podporuje tendenci obecných soudů přezkoumávat, zda rozhodnutí orgánu vydané v období nesvobody bylo či nebylo důsledkem politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody [náleží sp. zn. I. ÚS 15/98 ze dne 19. 1. 1999 (N 7/13 SbNU 45)]. Při posouzení otázky, zda došlo k majetkové křivdě v tzv. rozhodném období, je třeba vyjít z toho, kdy bylo o splnění podmínek dle dekretů prezidenta republiky z r. 1945 rozhodováno a zda byly splněny [např. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1136/2000 ze dne 31. 8. 2000; náleží sp. zn. IV. ÚS 56/94 ze dne 22. 6. 1995 (N 36/3 SbNU 267)]. Došlo-li k vydání konfiskačního rozhodnutí v rozhodném období, tj. od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, byť bylo vydáno na základě dekretu prezidenta [např. náleží sp. zn. II. ÚS 156/95 ze dne 14. 2. 1996 (N 9/5 SbNU 63); náleží sp. zn. III. ÚS 39/95 ze dne 13. 10. 1995 (N 60/4 SbNU 101)], soud je povinen zabývat se zkoumáním, zda toto správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu s tehdy platnými právními předpisy tím spíše, že se jedná o věc restituční, kde společným jmenovatelem je snaha o zmírnění následků některých dalších majetkových křivd vzniklých v důsledku platnosti nebo zvláštního použití některých právních předpisů. Správní orgány ani soudy nejsou oprávněny

k přímým zásahům a k rušení pravomocných rozhodnutí z minulého období. Pokud jde o správní akty přijaté v tzv. rozhodném období, jsou uvedené orgány oprávněny v případech restitučních řízení posuzovat dopad těchto rozhodnutí z hlediska v úvahu přicházejících restitučních titulů, uvedených v restitučních předpisech [nález sp. zn. III. ÚS 225/96 ze dne 20. 2. 1997 (N 18/7 SbNU 123); nález sp. zn. IV. ÚS 738/01 ze dne 16. 6. 2003 (N 91/30 SbNU 375) a další rozhodnutí v něm citovaná]. To proto, že "[v] praxi Ústavního soudu se již vícekrát prokázalo, že konfiskace podle dekretu č. 12/1945 Sb. a dekretu č. 108/1945 Sb. ... bylo totalitní mocí zneužito k zabavení majetku a k likvidaci třídních nepřátel, a to již v rozhodném období po 25. 2. 1948" [nález sp. zn. II. ÚS 70/99 ze dne 2. 11. 1999 (N 152/16 SbNU 129); nález sp. zn. II. ÚS 22/94 ze dne 4. 10. 1995 (N 55/4 SbNU 67)].

38. Dle nálezu Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 405/98, ze dne 20. 10. 1999, ve smyslu dekretu č. 12/1945 Sb. přecházel konfiskovaný majetek na Čs. stát dnem jeho účinnosti. Konfiskační výměr jako akt deklaratorní a zároveň prováděcí pak vymezoval, které nemovitosti jsou dekretem dotčeny. Teprve konfiskačním výměrem, jako aktem správním, byla konfiskace majetku dovršena. Zároveň bylo umožněno, aby v případě liberačních důvodů příslušný orgán část takto zkonfiskovaného majetku z konfiskace vyňal. V rámci ustálené judikatury Ústavního soudu bylo konstatováno, že osvědčení o státní a národní spolehlivosti, včetně rozhodnutí o zastavení trestního stíhání, pokud byla vydána k tomu kompetentními orgány před přijetím konfiskačního výměru, zcela opodstatňují právní závěr, dle kterého byl následně vydaný (v rozhodném období) konfiskační výměr zjevně v rozporu s tehdy platnými právními předpisy. Pokud by k přechodu majetku na stát došlo se zpětnou platností k datu účinnosti dekretu č. 12/1945 Sb., aniž by byly v této době naplněny hmotně právní podmínky pro konfiskaci majetku původního vlastníka, nutno na správní akt (konfiskační výměr) pohlížet jako na akt politické perzekuce, porušující obecně uznávaná lidská práva a svobody a v daném případě i jako na právní akt vydaný v rozporu s tehdy platnými právními předpisy. Opačný výklad by znamenal nejen porušení práva rovnosti, vzhledem k předchozím restitučním případům, ale i porušení práva na spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny.
39. Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že ke konfiskaci majetku žalobkyně nemohlo dojít vyhláškou Okresního národního výboru v České Lípě ze dne 11. 10. 1945, č. j. 14735, v níž je sice pod číslem 56. uveden Řád Maltézských rytířů, avšak toto číslo a jméno je přeškrtnuto. V souladu s judikaturou uvedenou shora se soud zabýval rovněž posouzením vyhlášky Okresního národního výboru v České Lípě ze dne 5. 4. 1948, č. j. 31146/46, která byla vydána v rozhodném období, tj. od 25. února 1948 do 1. ledna 1990, a to na základě dekretu prezidenta č. 12/1945 Sb., v níž je sice pod číslem 15. uveden Řád Maltézských rytířů, avšak dokument je bez jakéhokoliv razítka a úředního označení, kde byla vyhláška vyvěšena. Nesplňuje tak náležitosti kladené na řádné doručení konfiskačního výměru veřejnou vyhláškou. Navíc s ohledem na skutečnost, že toto rozhodnutí mělo být vydáno v roce 1948 s číslem jednacím z roku 1946, souhlasí soud s úvahou žalobkyně, že se jedná o klasický případ, kdy se totalitní moc snažila zneužít dekret prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. k zabavení majetku. Pokud jde o vyhlášku Okresního národního výboru v Opavě ze dne 27. 9. 1945, č. j. IV-324/45, pak výměrem Moravskoslezského zemského národního výboru Ostrava ze dne 13. 5. 1946, č. j. VIII/35-1204/16-1946, bylo rozhodnuto, že vyhláškami Okresní správní komise v Krnově čís. 1807/4 ze dne 24. září 1945, 21. září 1945, 3. října 1945 a 22. října 1945, dále vyhláškou Okresního národního výboru v Opavě ze dne 27. září 1945 č. 324/45 byl Suverénní řád Maltézských rytířů v Praze označen podle § 1, odst. 1 dekretu prezidenta republiky ze dne 21. června 1945, čís. 12 Sb. za osobu německé národnosti a jeho zemědělský majetek v obvodu obcí XXX, XXX, XXX a XXX (v obvodu pol. okresu Krnov) a zemědělský majetek v obvodu obce XXX, pol. okres Opava zkonfiskován pro účely pozemkové reformy. Podáním ze dne 17. října 1945 vznesl Suverénní řád Maltézských rytířů v Praze svým zmocněncem J. G. prostřednictvím Okresního národního výboru v Opavě i prostřednictvím Okresní správní komise v Krnově námítky proti

shora označeným konfiskačním vyhláškám, resp. odvolání, v nichž dovozuje, že Řád Maltézských rytířů nelze označiti ani za osobu německé národnosti ani za zrádce a nepřátele Československé republiky. Zemský národní výbor moravskoslezský, Expositura v Moravské Ostravě usnesl se ve schůzi dne 10. května 1946 zrušiti shora citované konfiskační vyhlášky Okresní správní komise v Krnově i Okresního národního výboru v Opavě jako nezákonné. Tedy ani touto vyhláškou nedošlo ke konfiskaci majetku žalobkyně.

40. Je tedy nutno uzavřít, že žádnou vyhláškou označenou druhou žalovanou nedošlo ke konfiskaci majetku žalobkyně. Z tohoto pohledu je pak nadbytečné zabývat se argumentací žalované 2), že i jediná konfiskační vyhláška kdekoliv na území tehdejšího Československa působila in personam a znamenala úspěšnou konfiskaci celého majetku příslušné osoby (Němce, Maďara, zrádce, kolaboranta atd.), když existence jakékoliv konfiskační vyhlášky vůči žalobkyni nebyla zjištěna. Navíc soud s touto úvahou žalované 2) nesouhlasí. Podle názoru soudu se konfiskační vyhláška musí vztahovat vždy ke konkrétnímu majetku, který je v konfiskační vyhlášce konkrétně uveden. Soud dále nesouhlasí s argumentací žalované 2), která rozhodnutí Zemského národního výboru, Expozitury v Moravské Ostravě ze dne 13. 5. 1946, označuje za nicotné. Dle ustanovení § 3 odst. 3 dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o tom, zdali fyzická nebo právnická osoba spadá pod ustanovení odstavce 1, písm. a), b), rozhoduje zemský národní výbor, v jehož obvodě dotčená nemovitost leží, podle návrhu příslušného okresního národního výboru. Pochybné případy předloží zemský národní výbor ke konečnému rozhodnutí Ministerstvu zemědělství, které rozhodne v dohodě s Ministerstvem vnitra. Tedy pouze pochybné případy předložil zemský národní výbor ke konečnému rozhodnutí Ministerstvu zemědělství, a pokud se o pochybný případ nejednalo, tak rozhodnutí zemského národního výboru bylo konečné. Skutečnost, že majetek žalobkyně nebyl konfiskován, potvrzuje řada dokumentů, jimiž bylo provedeno dokazování.
41. Podle § 29 zák. č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, dále jen „zákon o půdě“, ve znění účinném k 31. 12. 2012, majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské společnosti, řády a kongregace, nelze převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákonů o tomto majetku.
42. Podle § 39 obč. zák. č. 40/1964 Sb., je neplatný právní úkon, který svým obsahem nebo účelem odporuje zákonu nebo jej obchází anebo se přiči dobrým mravům.
43. Žalobkyně jako církevní právnická osoba se dočkala restitučního předpisu po více než 20 letech, a tudíž na danou problematiku lze vztáhnout judikaturu Ústavního soudu ve věcech restitučních. Ústavní soud ve svých restitučních rozhodnutích vychází z toho, že je třeba přihlédnout k tomu, že těm, kteří restituují, byla v minulosti způsobena celá řada křivd, včetně těch majetkových (viz např. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 597/92, sp. zn. I. ÚS 154/95, sp. zn. I. ÚS 754/01 a řada dalších). Vůdčím principem tedy musí být vždy výše uvedený účel restitucí, k jehož naplnění je nutné, aby restituční zákony byly interpretovány ve vztahu k oprávněným osobám co nejvstřícněji, v duchu snahy o zmírnění některých křivd, v jejímž důsledku k odnětí majetku došlo. V tomto směru je zřejmé, že v případě církví je obecně známé, že byly spáchány křivdy jak na církevních právnických osobách, na jejich majetku, ale též na jednotlivých osobách duchovních. Ústavní soud se i vícekrát vyjadřoval ve svých nálezech k tomu, že stát by měl splnit svůj závazek vydat restituční zákon tak, jak to vyplývá z ustanovení § 29 zákona č. 229/1991 Sb. zákona o půdě. Dle tohoto ustanovení nelze majetek, jehož původním vlastníkem byly církve, náboženské řády a kongregace, převádět do vlastnictví jiným osobám do přijetí zákona o tomto majetku. Je tedy zřejmé, že již v této době zákonodárce předpokládal, že bude řešit majetkové vypořádání s církvemi samostatným restitučním zákonem. V tomto směru je nutno poukázat na to, že zákon o půdě nabyl účinnosti již 24. 6. 1991 a od té doby zákonodárce až do vydání zákona č. 428/2012 Sb. tuto svoji povinnost nesplnil. Nicméně i v této době Ústavní soud měl za to, že § 29 zákona o půdě je blokačním ustanovením, které má své oprávnění v zákoně o půdě, a na základě kterého je zřejmé, že se zákonodárce zavázal vydat restituční předpis ve vztahu k církvím

a řešení i jejich majetkových křivd. Je tedy zřejmé, že církve se restitucí dočkaly až po velmi dlouhé době a také je zřejmé, k čemuž se Ústavní soud rovněž vyjadřuje, že prvotní by měla být restituce in natura. Tomu odpovídá právě znění § 29 zákona o půdě, jakožto blokační ustanovení, které mělo zajišťovat materiální podklad pro budoucí zákon o vypořádání historického majetku s církvemi. Ústavní soud se, ve svých dvou nálezech, a to Pl. ÚS 10/13 a Pl. ÚS 9/07, vyslovil k povaze § 29 zákona o půdě, kdy uvedl, že pokud zákonodárce stanovil, že převod (přechod) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, respektive jejich právnické osoby, je jakožto „akt contra legem“ zatížen absolutní neplatností (v případech jdoucích proti smyslu majetkového vyrovnání), sledoval tím účel tohoto ustanovení, a to ve vztahu k zajištění materiálního podkladu pro budoucí zákon o vypořádání historického majetku církví. Z tohoto názoru Ústavního soudu pak vychází i rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 28 Cdo 703/2014, které na rozhodnutí Pl. ÚS 9/07 odkazuje a které v právní větě uvádí: „Převody (přechody) majetku, jehož vlastníky byly k rozhodnému datu církve a náboženské společnosti, (respektive jejich právnické osoby) jsou jakožto akt contra legem postiženy absolutní neplatností (v případech jdoucích proti smyslu majetkového vyrovnání) a byl tím sledován účel širšího legislativního řešení majetkového vyrovnání mezi státem a církvemi (k němuž pak došlo v období 2012 a 2013).“

44. Soud tedy učinil závěr, že v řízení bylo prokázáno, že předmětné nemovitosti byly žalovanou 2) převedeny na žalovaného 1), a to kupní smlouvou ze dne 30. 10. 2006. K převodu předmětných nemovitostí došlo v rozporu s blokačním ustanovením § 29 zákona o půdě a takovýto převod je podle § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku neplatný pro rozpor se zákonem.
45. Soud dále při svém rozhodnutí zohlednil i námitku vzniku nové křivdy a námitku dobré víry žalovaného 1) při nabytí předmětných nemovitostí.
46. K řešení otázky vzniku „nové křivdy“ restituováním původních právních a faktických poměrů postupem dle zákona o majetkovém vyrovnání, je třeba vzít v potaz smysl § 29 zákona o půdě ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to primárně v ochraně původního majetku církví před dispozicemi, kterými by mohlo být zmařeno dlouhodobě zamýšlené odčinění majetkových křivd způsobených církvím a náboženským společenstvem nedemokratickým režimem, až do doby přijetí zvláštního zákona, jímž měla být náprava těchto příkoří provedena (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2005, sp. zn. II. ÚS 528/02, ze dne 24. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 663/06, či ze dne 31. 3. 2011, sp. zn. II. ÚS 2326/07, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 4. 2012, sp. zn. 28 Cdo 777/2012, nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 25). Naplnění tohoto účelu vyžadovalo, aby byly právní úkony, kterými byl dotčený majetek převáděn na další osoby, stíženy absolutní neplatností, a nemohly tak bezprostředně zapříčinit změnu v osobě vlastníka (např. nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 38, nálezy pléna Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 10/13, bod 165, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 28 Cdo 257/2013, nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 703/2014). V rozhodovací praxi Ústavního soudu se vyskytl ojedinělý případ, kdy bylo připuštěno výjimečné prolomení omezení dispozic založeného § 29 zákona o půdě (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2011, sp. zn. I. ÚS 2166/10), nicméně je nutno doplnit, že má-li být nakládání s věcmi podléhajícími § 29 zákona o půdě posouzeno jako platné, musí tento závěr odůvodňovat okolnosti mimořádné povahy, které obzvláště intenzivně působí ve prospěch poskytnutí právní ochrany osobám, na něž byl majetek náležející původně církvím v rozporu se zákonem převeden, a to i za situace, že důvěra v jednání státu v souladu se zákonem je chráněna Ústavou (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06, ze dne 11. 5. 2011, sp. zn. I. ÚS 2576/10, a ze dne 2. 10. 2012, sp. zn. I. ÚS 3314/11). Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí 28 Cdo 4546/2015 ze dne 8. 1. 2016 konstatoval, že i s přihlédnutím ke shora uvedeným nálezům Ústavního soudu nelze akceptovat názor, že zapojení Pozemkového fondu České republiky do protiprávního převodu sporných pozemků opodstatňuje prolomení blokace dispozic s historickým majetkem církví. Zaujetí

takového stanoviska by vedlo k naprostému popření blokačních účinků § 29 zákona o půdě a popření jeho smyslu. Z obdobných důvodů nemůže zákaz převodů příslušných nemovitostí ospravedlnit ani skutečnost, že katastrální úřad na základě smluv odporujících svým obsahem blokaci zakotvené v zákoně o půdě uskutečnil zápis vlastnického práva nových nabyvatelů do katastru nemovitostí. Rozhodovací praxe ani v jiných případech nepřiznává provedení vkladu věcného práva do katastru nemovitostí způsobilost napravit absolutní neplatnost převodní smlouvy způsobenou porušením zákazu dispozic s dotčeným majetkem (např. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 5. 2000, sp. zn. IV. ÚS 310/99, náleží Ústavního soudu ze dne 11. 12. 2001, sp. zn. II. ÚS 515/2000, usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 5. 2007, sp. zn. I. ÚS 485/05, či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 21 Cdo 530/2009, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 1. 2012, sp. zn. 20 Cdo 739/2010).

47. V projednávané věci bylo prokázáno, že žalovaný 1) nabytí pozemky písemnou kupní smlouvou uzavřenou s Pozemkovým fondem ČR, která obsahovala pouze formální prohlášení prodávajícího dle § 2 zákona č. 95/1999 Sb. o prověření převoditelnosti prodávajících pozemků s přihlédnutím k vyloučení převodu pozemků dle § 2 citovaného zákona. Podle tohoto ustanovení nesměly být předmětem převodu zemědělské a lesní pozemky, jejichž převodu bránil § 29 zákona č. 229/1991 Sb. Podkladem pro prohlášení prodávajícího v kupní smlouvě pak bylo stejně formální prověření skutečností dle § 2 zákona č. 95/1999 Sb. ze strany katastrálního úřadu, který na žádost Pozemkového fondu ČR k předmětným pozemkům uvedl, že tyto nebyly podle údajů katastru nemovitostí a předchozích evidencí po 25. 2. 1948 majetkem církve. Uvedené prohlášení bylo nepochybně zasláno bez bližšího zkoumání všech dostupných podkladů a listin, neboť z knihovní vložky XXX Zemských desek opavských jednoznačně vyplývá, že předmětné pozemky byly žalobkyni, tedy církevní právnické osobě registrované již od 1. 1. 1994, až po 25. 2. 1948 odňaty bez náhrady dle zákona č. 142/1947 Sb. Oznamení o zamýšleném převodu dle § 15 zákona č. 95/1999 Sb. pak bylo posledním z formálních kroků státu, kterým měly být splněny předpoklady převodu pozemků státu do vlastnictví jiných osob.
48. Předmětné pozemky z hlediska žalobkyně představují historický majetek, zatímco pro žalovaného 1) se jedná o část výměry pozemků. Žalovaný 1) v průběhu řízení neuvedl žádné rozhodné skutečnosti, mimo odkaz na nabytí předmětných pozemků v dobré víře, ze kterých by soud dovedl okolností mimořádné povahy, odůvodňující zcela výjimečnou právní ochranu žalovaného 1), na něhož byly pozemky náležející původně žalobkyni v rozporu se zákonem o půdě převedeny. Dobrou víru žalovaného 1) nelze dovést ani s přihlédnutím k postupu katastrálního úřadu, který na základě smluv odporujících svým obsahem blokaci zakotvené v zákoně o půdě uskutečnil zápis vlastnického práva žalovaného 1) ke sporným pozemkům do katastru nemovitostí. Soud nepochybuje o tom, že žalovaný 1) měl za to, že nabytí předmětných nemovitostí od státu se děje po právu a nelze po něm spravedlivě požadovat, aby před uzavřením kupní smlouvy zkoumal, zda se nejedná o tzv. „historický majetek církví“. Tuto vědomost však měl mít převodce, tj. stát. Již od přijetí restitučních zákonů v roce 1991 deklaroval stát prostřednictvím svých vrcholných orgánů – parlamentu a vlády úmysl restituovat církevní majetek, přičemž tento úmysl naplnil až po více než 20 letech přijetím zákona o církevních restitucích. Státní moc odsouvala přijetí tohoto zákona a prodlužovala tak lhůtu legitimního očekávání církví. § 29 zákona o půdě měl sloužit právě k tomu, aby v budoucnu vůbec bylo ještě co restituovat, neboť povinnou osobou v církevních restitucích měl být stát, nikoliv soukromé osoby. Pozemkový fond České republiky, který jako převodce za stát předmětnou kupní smlouvu s žalovaným 1) uzavřel, měl vědět, že převádí historický majetek církve a případnou neznalost této skutečnosti je nutno klást k jeho tíži.
49. K problematice nabytí vlastnictví k nemovitostem s odkazem na princip dobré víry se také zabývalo kolegium Nejvyššího soudu České republiky ve svém rozsudku ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. 31 Cdo 1168/2013, kde zaujalo právní názor, že podle právního řádu platného a účinného do 31. 12. 2013 (respektive do 31. 12. 2014, viz § 3064 o. z.) nemohlo (nemůže) – vyjma zákonem

stanovených způsobů – dojit k tomu, že by oprávněný držitel mohl při pouhé dobré víře v zápis do katastru nemovitostí nabýt vlastnické právo k nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí od nevlastníka. Nejvyšší soud České republiky ve své judikatuře vycházel z plenárních nálezů Ústavního soudu sp. zn. Pl ÚS 750/04 a sp. zn. Pl ÚS 78/06. Z obou těchto plenárních nálezů vyplývá závěr, že mimo zákonem upravené způsoby nelze nabýt vlastnické právo k nemovitosti na základě pouhé dobré víry držitele nemovitosti (dobrověrného nabyvatele) v zápis do katastru nemovitostí. Uvedená judikatura vychází i z rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 77/2000, kdy Ústavní soud výslovně říká, že nemá důvod se od této judikatury odchylovat a z uvedeného rozhodnutí vyplývá, že v případě absolutní neplatnosti právního úkonu dle § 39 občanského zákoníku se nabyvatel nemůže dovolávat ochrany řádně nabytého vlastnického práva v dobré víře, neboť takové vlastnické právo vůbec nenabyl.

50. Z neaktuálnějších rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 247/14 ze dne 28. 1. 2016 nebo nálezu stejného soudu III. ÚS 415/15 ze dne 27. 8. 2015 však vyplývá, že při posouzení nabytí vlastnictví k nemovitostem zapsaným do katastru nemovitostí i od nevlastníka, je nutné důsledně zvažovat a hodnotit existenci dobré víry nového nabyvatele. Ve druhém z citovaných rozhodnutí jsou konstatovány obdobné závěry pouze s tím rozdílem, že se hovoří o nabytí vlastnictví od „neoprávněného“, představující v zásadě synonymum pojmu „nevlastník“. Závěrem lze konstatovat, že dle názoru soudu doposud Ústavní soud i Nejvyšší soud ve svých rozhodnutích nikdy neposkytly ochranu smluvnímu nabyvateli z absolutně neplatné převodní smlouvy, nýbrž pouze případnému dalšímu smluvnímu nabyvateli.
51. S přihlédnutím ke shora uvedeným závěrům soud k těmto posledním námitkám žalovaných uzavírá, že soud nedovodil nabytí vlastnického práva k nemovitostem s odkazem na dobrou víru žalovaného 1), neboť uzavřenou kupní smlouvu soud považuje za absolutně neplatný právní úkon a žalovaný 1) neprokázal žádné okolnosti mimořádné povahy, na základě nichž by mu měla být poskytnuta právní ochrana zcela výjimečné intenzity. Současně nelze konstatovat, že rozhodnutím soudu o vlastnictví České republiky k předmětným pozemkům by na straně žalovaného 1) došlo ke vzniku tzv. „nové křivdy“.
52. Na závěr právního hodnocení soud považuje za nutné doplnit, že nebyly prokázány takové rozhodné skutečnosti, z nichž by soud mohl učinit závěr, že žalovaný 1) vlastnictví k předmětným nemovitostem vydržel. K převodu vlastnického práva s právními účinky vkladu do katastru nemovitostí došlo ke dni 21. 11. 2006. Dne 22. 11. 2013 obdržel žalovaný 1) výzvu žalobkyně k narovnání vlastnických vztahů a navrácení nemovitostí České republice. Žaloba byla podána u soudu dne 17. 12. 2013. Desetiletá lhůta pro vydržení vlastnictví stanovená v § 134 zákona č. 40/1964 Sb. byla přerušena nejpozději ke dni, kdy žalovaný 1) převzal uvedenou výzvu žalobkyně, tedy ještě před uplynutím uvedené desetileté lhůty. Vzhledem k tomuto závěru se žalovaný 1) nemohl stát ani vydržitelem uvedené nemovitosti.
53. Soud v návaznosti na skutková zjištění, jejich právní hodnocení a vypořádání se s námitkami žalovaných konstatuje, že všechny podmínky pro aplikaci § 18 odst. 1 zákona o církevních restitucích byly splněny, žalobkyně je oprávněnou osobou, jedná se o nemovitosti z původního majetku této oprávněné osoby a před 1. 1. 2013 byl tento majetek převeden kupní smlouvou z majetku státu do vlastnictví žalovaného 1). Jelikož v daném případě bylo prokázáno porušení blokačního ustanovení § 29 zákona o půdě, je předmětná kupní smlouva ve smyslu § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku účinného do 31. 12. 2013 absolutně neplatná, neboť odporuje zákonu, a žalovaný 1) na základě neplatného právního úkonu vlastnictví k nemovitostem nenabyl. S přihlédnutím k těmto závěrům soud žalobě v celém rozsahu vyhověl a určil, že vlastníkem předmětných nemovitostí je Česká republika.
54. Soud při rozhodování o náhradě nákladů řízení posuzoval, zda jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 150 o. s. ř. pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni a Okresnímu soudu v Bruntále – České republice vůči žalovanému 1).

Z provedeního dokazování vyplynulo, že žalovaný 1) nabyl vlastnické právo k předmětným pozemkům na základě nezákonného postupu státu, přičemž nevěděl, že stát na žalovaného 1) převedl nemovitosti v rozporu s § 29 zákona o půdě, a to přesto, že byl žalovanou 2) ujistěn, že uzavíraná kupní smlouva je v souladu s právními předpisy, a ani poté, co bylo zpochybněno vlastnictví žalovaného 1) k předmětným nemovitostem, nemohl žalovaný 1) sám svým jednáním vyhovět restitučnímu nároku žalobkyně bez součinnosti žalované 2), která setrvala na svém negativním stanovisku k žalobě. Z daného soud dovodil, že jsou dány podmínky pro výjimečné nepřiznání náhrady nákladů vůči žalovanému 1), které vznikly v souvislosti s tímto řízením žalobkyni a Okresnímu soudu v Bruntále – České republice.

55. O náhradě nákladů řízení bylo v případě žalované 2) rozhodnuto podle § 146 odst. 2 o. s. ř. (ve vztahu k částečnému zastavení řízení z viny žalobkyně k 25% předmětu řízení – 1 pozemek) a § 142 odst. 2 o. s. ř. (ve vztahu k vyhovění návrhu ve výši 75 % - 3 pozemky, přičemž soud přihlédl k tomu, že žalobkyně byla ve věci úspěšná ve výši 75 % původního návrhu a proti žalovanému 1) soud žalobkyni s odkazem na ustanovení § 150 o. s. ř. náhradu nákladů řízení nepřiznal. Náklady řízení u žalobkyně by byly v plné výši představovány odměnou za právní zastoupení stanovenou dle ust. § 9 odst. 3 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. b) ve spojení s ustanovením § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, učiněno bylo 13 úkonů, a to převzetí věci, sepis předžalobní výzvy, sepis žaloby, sepis podání ve věci samé ze dne 25. 8. 2015, ze dne 18. 11. 2015, ze dne 24. 3. 2016, ze dne 29. 3. 2018, účast u jednání soudu dne 2. 12. 2015 (delší než 2 hodiny), dne 24. 4. 2017, dne 23. 1. 2018, dne 3. 12. 2018 a dne 19. 3. 2019, dále 13 režijních paušálů po 300 Kč podle ustanovení § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále za 80 půlhodin po 100 Kč za ztrátu času cestou z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 2. 12. 2015, dne 24. 4. 2017, dne 23. 1. 2018, dne 3. 12. 2018 a dne 19. 3. 2019 dle § 14 téže vyhlášky (jedna cesta: Praha 1, Dušní 906/8 – Bruntál, Partyzánská 1453/11, trvá autem 3 hodiny a 40 minut při vzdálenosti 346,1 km dle info www.mapy). Náhrada právnímu zástupci žalobkyně za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. BMW 5L, registrační značky 4AC5521 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 4,9 l na 100 km nafty v ceně 36,10 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 3,70 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 692,2 km z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 2. 12. 2015 částku 3.786 Kč. Náhrada právnímu zástupci žalobkyně za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. BMW 5L, registrační značky 4AC5521 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 4,9 l na 100 km nafty v ceně 28,60 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 3,90 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 692,2 km z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 24. 4. 2017 částku 3.670 Kč. Náhrada právnímu zástupci žalobkyně za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. BMW 5L, registrační značky 4AC5521 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 4,9 l na 100 km nafty v ceně 29,80 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,00 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 692,2 km z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 23. 1. 2018 částku 3.780 Kč. Náhrada právnímu zástupci žalobkyně za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. BMW 5L, registrační značky 4AC5521 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 4,9 l na 100 km nafty v ceně 33,60 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,00 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 692,2 km z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 3. 12. 2018 částku 3.780 Kč. Náhrada právnímu zástupci žalobkyně za použití silničního motorového vozidla podle § 157 zákona č. 262/2006 Sb. za použití motorového vozidla zn. BMW 5L, registrační značky 4AC5521 činí při průměrné spotřebě dle předloženého technického průkazu 4,9 l na 100 km nafty v ceně 33,60 Kč a sazby základní náhrady za 1 km ve výši 4,10 Kč podle § 157 odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb. a ujetí 692,2 km z Prahy do Bruntálu a zpět k jednání soudu dne 19. 3. 2019 částku 4.234 Kč. Dále

vznikly žalobkyni náklady spojené se zaplacením zálohy na důkazy - znalecký posudek a geometrický plán, a to dne 27. 4. 2017 ve výši 1.000 Kč a dne 22. 2. 2018 ve výši 2.000 Kč. Právnímu zástupci žalobkyně dále přísluší náhrada 21 % DPH podle ustanovení § 137 o. s. ř. ve výši 15.634,50 Kč. Celkem by tedy plná náhrada nákladů řízení žalobkyně činila 90.084,50 Kč.

Protože žalobkyně byla úspěšná pouze do 75 % (s ohledem na částečné zpětvzetí žaloby z viny žalobkyně), náleží jí nárok na 50 % náhrady nákladů řízení (od úspěchu 75 % odečten neúspěch ve výši 25 %). Náklady řízení žalobkyně v 50 % z částky 90.084,50 Kč činí 45.042,25 Kč a jsou podle ustanovení § 149 odst. 1 o. s. ř. splatné k rukám právního zástupce žalobkyně.

56. V tomto řízení vznikly Okresnímu soudu v Bruntále – České republice náklady řízení v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku ze dne 11. 7. 2017 č. 1/2017 vypracovaného Ing. Štefanem Mikuláškem, znalcem z oboru geodzie a kartografie, kdy usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 3. 8. 2017, č. j. 15 C 275/2013-376 byla znalci přiznána odměna ve výši 59.579 Kč (58.579 Kč uhradil Okresní soud v Bruntále a 1.000 Kč uhradila zálohově žalobkyně) a usnesením Okresního soudu v Bruntále ze dne 23. 1. 2018, č. j. 15 C 275/2013-398 byla znalci přiznána odměna za účast u jednání soud dne 23. 1. 2018 ve výši 1.344 Kč (uhradil Okresní soud v Bruntále). Dále vznikly Okresnímu soudu v Bruntále – České republice náklady řízení v souvislosti s vypracováním geometrického plánu pro rozdělení pozemků č. 189-171/2018 vyhotoveného Ing. Štefanem Mikuláškem a ověřeného pod č. 1/2018 a odsouhlaseným Katastrálním úřadem pro Moravskoslezský kraj, Katastrální pracoviště Krnov dne 7. 3. 2018 pod č. PGP 130/2018-831, kdy usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 7. 2018, č. j. 8 Co 174/2018-432 byla znalci přiznána odměna ve výši 7.752 Kč (5.752 Kč uhradil Okresní soud v Bruntále a 2.000 Kč uhradila zálohově žalobkyně). Celkem tedy vznikl Okresnímu soudu v Bruntále – České republice nárok na vyplacené finanční prostředky ve výši 65.675 Kč v souladu s ustanovením § 148 o.s.ř., když žalované 2) byla shora uložena povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení žalobkyni, tudíž je povinna nahradit rovněž náklady řízení státu (viz Občanský soudní řád – I. díl komentář, Praha, C.H. Beck, 2006, 7. vydání, str. 667).
57. V tomto řízení byla žalobkyně osvobozena od soudních poplatků podle § 18 odst. 3 zákona č. 421/2012 Sb. a ve smyslu § 11 odst. 2 písm. j) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích v platném znění. Žalobkyně byla ve sporu úspěšná v 75% a podle § 2 odst. 3 téhož zákona je povinen podle výsledku řízení zaplatit poměrnou část poplatku žalovaný 1) a žalovaná 2). Tuto poplatkovou povinnost jsou žalovaní povinni nést společně a nerozdílně podle § 2 odst. 8 téhož zákona. Žalovaná 2) je jako Česká republika osvobozena od poplatků podle § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Povinnost zaplatit soudní poplatek tak stíhá pouze žalovaného 1), a to v rozsahu 75% z 5.000 Kč dle položky 4 bodu 1. písm. a) Sazebníku soudních poplatků za každou nemovitou věc ve výši 3.250 Kč, přičemž předmětem řízení bylo určení vlastnictví ke třem parcelám zapsaným v katastru nemovitostí na jednom listu vlastnictví (§ 6a odst. 6 cit. zákona).

Poučení:

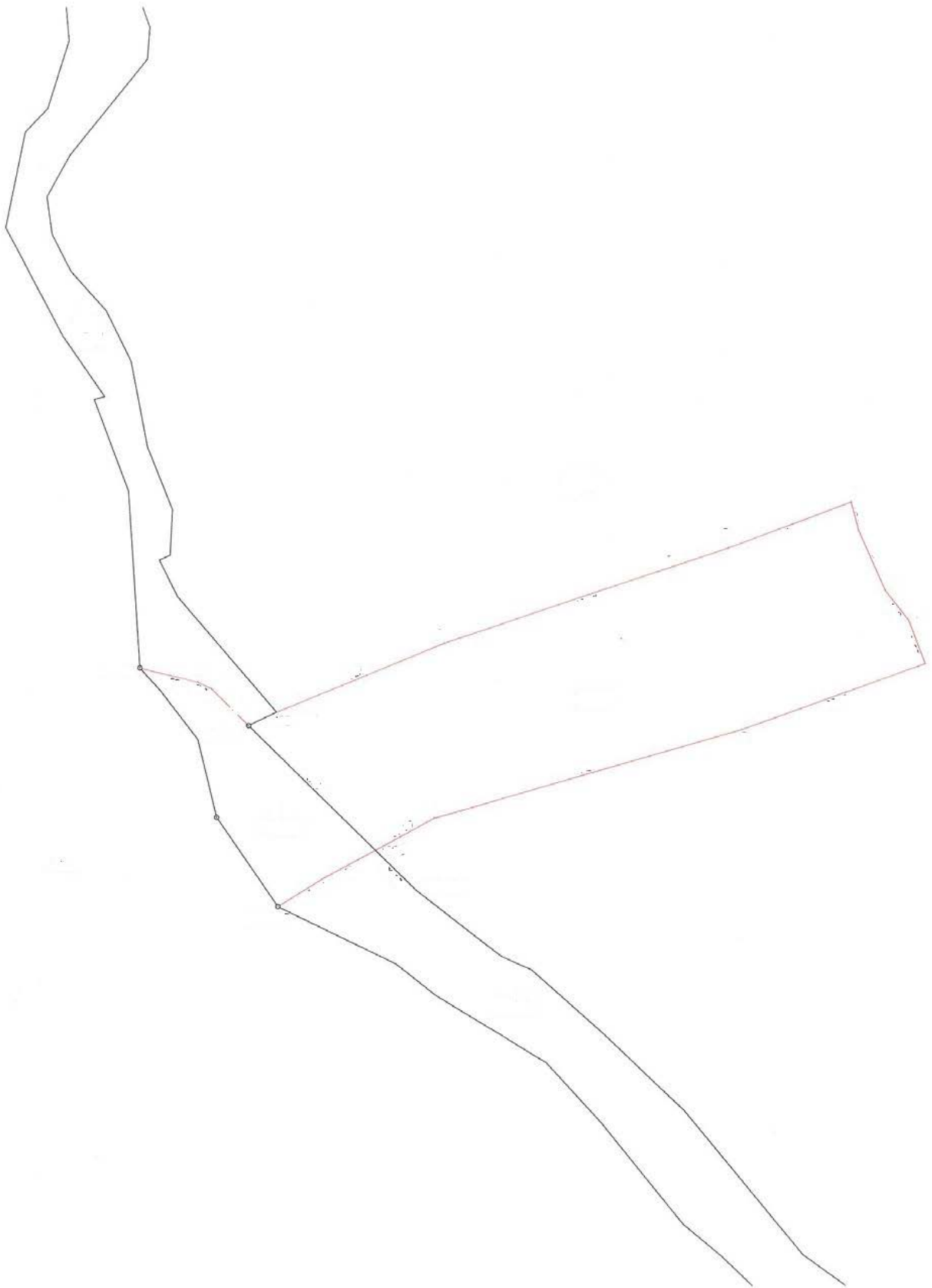
Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve dvojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu toto rozhodnutí ukládá, může se oprávněný domáhat podaným návrhem u soudu výkonu tohoto rozhodnutí.

Bruntál 19. března 2019

Mgr. Vladimír Koutný v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Blanka Maderová.

VÝKAZ DOSAVADNÍHO A NOVÉHO STAVU ÚDAJŮ KATASTRU NEMOVITOSTÍ													
Dosavadní stav				Nový stav									
Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku Způsob využití	Označení pozemku parc. číslem	Výměra parcely		Druh pozemku Způsob využití	Typ stavby Způsob využití	Způsob určení výměr	Porovnání se stavem evidence právních vztahů			
	ha	m ²			ha	m ²				Di přechází z pozemku označeného v katastru nemovitostí	di v jiné poz. evidenci	Číslo listu vlastnictví	Výměra dílu ha m ²
			ostatní plocha neproduktivní půda orná půda				ostatní plocha neproduktivní půda ostatní plocha neproduktivní půda ostatní plocha neproduktivní půda orná půda orná půda		0 0 0 0				

Výkaz údajů o bonitovaných půdně ekologických jednotkách (BPEJ) k parcelám nového stavu											
Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely	Parcelní číslo podle		Kód BPEJ	Výměra		BPEJ na dílu parcely
katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²		katastru nemovitostí	zjednodušené evidence		ha	m ²	

Seznam souřadnic (S-JTSK)
Číslo bodu Souřadnice pro zápis do KN
 Y X Kód kv. Poznámka

k.ú. ()

kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.
kolik-dle §91 odst.6) vyhl.357/2013 Sb.

GEOMETRICKÝ PLÁN pro rozdělení pozemků	Geometrický plán ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:		Stejnopis ověřil úředně oprávněný zeměměřický inženýr:	
	Jméno, příjmení:	Ing. Štefan MIKULÁSEK	Jméno, příjmení:	Ing. Štefan Mikulášek
	Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů:		Číslo položky seznamu úředně oprávněných zeměměřických inženýrů:	
	Dne:	Číslo:	Dne:	Číslo:
	Něležitostmi a přesností odpovídá právním předpisům.		Tento stejnopis odpovídá geometrickému plánu v elektronické podobě uloženému v dokumentaci katastrálního úřadu.	
Vyhotovitel: Ing. Štefan MIKULÁSEK Růžová 1888/B 748 01 Hlučín IČ: 68331720	Katastrální úřad souhlasí s označením parcel.		Ověření stejnopisu geometrického plánu v listinné podobě.	
Číslo plánu:				
Okres:				
Obec:				
Kat. území:				
Mapový list:				
Dosevadem vlastníkům pozemků byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných nových hranic, které byly označeny předepsaným způsobem.				

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 16.01.2020. Připojení doložky provedla Monika Morbicrová dne 22.06.2020.